

ဆုလေးနွယ်

ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်

ချစ်ဟန်ဆောင်

အခန်း (၁)

ချထားသော ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကို စုလိုက်မိသလို စားပွဲပေါ်တင်ထားသော လက်နှစ်ဖက်ကို လည်း ပူးကပ်ယှက်လိုက်မိ၏။ သိသိသာသာ နွေးသွားတာတော့ မဟုတ်။ သို့သော် အချမ်းပြေလို ပြေငြား လုပ်မိလုပ်ရာ ပြုမိခြင်းပါပဲ။

မိန့် တော်တော်လေး ချမ်းနေမိ၏။ မိန့် ဝတ်ထားသော သာမန်အဝတ်အစားလေးတစ်စုံက လုံခြုံမှုနှင့် လှပမှုကို မိန့်စိတ်ကြိုက်ပေးစွမ်းနိုင်ခြင်း ရှိနေသော်လည်း အချမ်းဒဏ်ကိုမူ ကာကွယ် နိုင်စွမ်းမဲ့နေလေ၏။

မျက်စိရှေ့ မြင်နေရသော လူတချို့ကို အမှတ်မထင် လိုက်ကြည့်မိတော့ မိန့်ထက် အတွေးအခေါ်ကောင်းသူတွေချည်းပဲလား ထင်ရအောင် ထူထဲသော အဝတ်အထည်တွေကို အလှ မပျက်စေဘဲ အကျအန ဝတ်စားထားတာတွေ့ရသည် ။

မိန့်အပြစ်ပဲလို့ ပြောရမှာ ဖြစ်ပေမယ့် အဲလိုလည်း မခံယူချင်ပါ။ ဒီဇင်ဘာညနေခင်းမှာ လမ်းထွက်စရာ ပေါ်လာတော့ မိန့် ညဘက်အတွက် မစဉ်းစားပါ။ သင့်ရာ အဝတ်အစားတစ်စုံကို ဆွဲထုတ်ဝတ်ဆင်လာမိ၏။ ‘ကိုးသွယ်’ကတော့ သတိပေးသား။ အပြန်ကျ နင် ချမ်းနေမှာ ပေါ့တဲ့ ။ မိန့်ကလည်း ရပါတယ်ဟု သာ လွယ်လွယ်ပြောခဲ့တာ။

ခုတော့ အပြန်လမ်းပင် မရောက်သေး။ သိသာစွာ အေးစိမ့်မှုကို ခံစားနေမိပြီ။

သည် လူနယ် ဒီဇင်ဘာလမှာ မှ မွေးရသတဲ့ လား။

မွေးနေ့ပွဲအချိန်က တစ်အားကြီး ချမ်းနေတာပေါ့။ ပြီးတော့ ပွဲချိန်က ညဘက်ကြီး။ နေ့လယ်ဘက် လုပ်လိုက်ပြီးရော။

မမြင်ဖူး၊ မသိဖူးသော၊ ဘယ်ဆီရောက်နေမှန်း မသိသော၊ အမည်ပင် မသိသော လူတစ်ယောက်ကို ကြံဖန်ရည်ရွယ် အပြစ်ဖို့ နေမိ၏။

ပြီးတော့မှ မိန့်ဘာသာ ခပ်ယဲ့ယဲ့ပြီးမိလေ၏။

တကယ်ဆို ဆိုင်မှ မဆိုင်ဘဲလေ။

သူ့မွေးနေ့ကို သူ ဘယ်အချိန်လုပ်လုပ်ပေါ့။ မိန့် လာချင်လာ မလာချင်နေ။ သူလည်း ဖိတ်တာ မဟုတ်။ ဖိတ်ရအောင်လည်း မိန့်နဲ့ သိဖို့ ဝေးလို့ ခုထိ မွေးနေ့ရှင်ကို မိန့် မကြည့်မိသေးဘူး မဟုတ်လား။

မိန့်နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်း ဝိုင်းတစ်ခုမှာ တော့ အမျိုးသား တော်တော်များများ ရယ်ဖွဲ့စားသောက် နေကြတာ တသောသောညံ့နေ၏။ အဲသည် ထဲက တစ်ယောက်ယောက်တော့ မွေးနေ့ရှင်ဖြစ်မှာ ပေါ့ဟု စိတ်မပါစွာ တွေးလိုက်မိသည် ။

မိန့်ကသာ ပျင်းနေမိတာ ခြံကျယ်ကြီးတစ်ခုလုံး လူတွေ၊ ကားတွေပြည့်ကာ ပျော်ပျော်ပါးပါး စားသောက် ရယ်မောနေကြတာ။ စကားသံတွေကို ဖုံးလွှမ်းအောင် ပြုနေတာကတော့ စင်မြင့်ပေါ်က တီးဝိုင်းအဖွဲ့ပဲ ဖြစ်၏။

ကိုးသွယ် တစ်ယောက်တော့ ထွက်မလာသေး။ သူ့အလှည့်ပြီးရင် ခပ်မြန်မြန်ပြန်ဖို့ နှိုးဆော်မှ ပဲဟု မိန့်တွေးသည် ။ ချမ်းလှပြီလေ။

စားပွဲပေါ်က ဘီယာလက်ကျန်ကို ကောက်ယူစုပ်သောက်လိုက်၏။

ဒါတွေလည်း ပိုပို ယူလာပေးလို့ ၊ ကိုယ့်ကြိုက်ရာ အစားအစာတွေကို စားပွဲရှည်ကြီးပေါ်မှာ ခင်းကျင်းထားပြီး လိုသလောက် ယူစားသောက်ရုံပဲဆိုပေမယ့် အဲလို ကိုယ်တိုင်ယူစနစ်ကြီးကို မိန့် သိပ်မုန်းတာမို့ နေရာကပင် မထဖြစ်ပါ။ ပိုပိုကသာ မိန့် ကြိုက်မည်ထင်တာတွေ ယူလာပေးရင်း မိန့်နှင့် အဖော်ပြုကာ အတူတူဝင်စားပေး၏။

ပိုပိုက သူငယ်ချင်းဆိုပေမယ့် မေဂျာတူတာ မဟုတ်တော့ သိပ်မတွဲဖြစ်ပါ။ အကြောင်း တစ်စုံတစ်ရာရှိမှ တွေ့ဆုံဖြစ်တာမဟုတ်လား။ ပြီးတော့ မိန့်က စကားအရမ်းနည်းသည် ။ နည်းတာပင်မဟုတ်။ ပြောကို မပြောမိတာ။ တစ်ခွန်းစ နှစ်ခွန်းစပြောပြီးလျှင် မိန့်မှာ ပြောစရာ စကားတွေ ကုန်သွားတတ်သည် ။

စကားမပြောဘဲ သည် တိုင်းကြီး နေရမည့်အတူတူ မိန့်ကပဲ ခပ်မြန်မြန် လမ်းခွဲဖို့ ကြိုးစားမိ၏။ မိန့်အပြုအမူကို ရိုင်းသည် မထင်လျှင်ပင် ယဉ်ကျေးမှု လျော့သည် ဟု တော့ ထင်မှာ အမှန်။ ဒါတွေ သိပေမယ့် မိန့်လည်း မတတ်နိုင်။ ရေပက်မဝင်အောင်။ ဝေစည်နေအောင် မဟုတ်လျှင်တောင် စိုပြည်ရုံလောက် စကားနှင့် ဖော်ရွေမှုပြတတ်လျှင် ကောင်းမည်ဟု တွေးမိ၏။ ရွန်းရွန်းဝေအောင် အာဝဇ္ဇန်းရွှင်တတ်သူတွေကို လိုက်လံ ငေးမော အတုယူပေမယ့် သည် နေ့ထိ စကားအရမ်းနည်းသော မိန့်အကျင့်ကို ဖျောက်မရသေးပါ။

မိန့် အားနာမိပါ၏။ မိန့်ဆီမှာ ကြိုးစားနေပေးတာကို ကျေးဇူးတင်မိပေမယ့် ပျင်းရိ ခြောက်သွေ့ရှာမည်ဖြစ်သော သူ့ဒုက္ခကိုလည်း မိန့် နားလည်သည် ။ စကားနှင့် စိတ်ဝင်စားအောင် ထိန်းမထားတတ်သလို သူတစ်ပါး ရယ်မောစေအောင်လည်း ဟာသမလုပ်တတ်ပါ။ မိန့်မှာ အပေါ

င်းအသင်း သူငယ်ချင်း ရှားပါးတာလည်း ဒါကြောင့်ပါပဲလေ။

ကျောက်ရုပ်ကို အဖော်လုပ်နိုင်ရင်တော့ မိန့်ကို ခင်ဟု မိန့်ပြောမိတတ်သည် ။

ကိုးသွယ်ကတော့ရယ်ပြီး နင် ပြောသလောက်တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ အနီးကပ် ပေါင်းကြည့်ရင် နားတောင်လျှံတယ်အဟုတ် ဆရာလုပ်တာလည်း သူပြင် နှစ်ယောက်မရှိဘူးဟု တခြားသူငယ်ချင်း တွေ သိအောင် ဝင်ပြောပေးတတ်သည် ။

ကိုးသွယ်ကိုတော့ ငယ်သူငယ်ချင်းမို့ စကားများများ ပြောဖြစ်တာကိုး။ မိန့်က မပြောချင်သာ နေတာ၊ ပြောပြီဆိုလည်း မိန့် သိသမျှ ဆရာလုပ်ပြောတာ။ တစ်ဖက်လူ နားခံနိုင်တာ မခံနိုင်တာ မသိ။ ဒိုးဒိုးဒေါက်ဒေါက် စိတ်ထဲရှိသလို ပြောချပစ်လိုက်သည် ။

တစ်ခါတလေ ကိုးသွယ် ရှုံ့မဲ့သွားတတ်၏။ နင် ပြောမှ ငါလည်း နှစ်ပြားတန်ဖို့ တောင် ခပ်ခက်ခက်ပဲဟု ရယ်မောလျက် စိတ်မဆိုးတာမို့ တော်ပါသေးသည် ဟု ကွယ်ရာမှာ မိန့် သက်ပြင်း ကျိတ်ချရသည် လေ။

မိန့်တို့ က သည် လို ရာဇဝင်နဲ့ ဆိုတော့ မသိတသိ လူတစ်ယောက် ကို စကားပြောဖို့ အလိုလို ဝန်လေးနေမိတော့တာ။ အထူးသဖြင့် ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင် မြှောက်ပင့်စကားပြောဖို့ စိတ်မဝင်စား တာကို စိတ်ဝင်စားသလို ပီပြင်အောင်လုပ်ပြောဖို့ ရင်ထဲမှာ ချဉ်တူးနေလျက်က ပျားရည်လို ချိုသာသော စကားလုံးတွေ တွတ်တီးတွတ်တာ လုပ်ကြံပြောနေဖို့ ကိုယ့်နှုတ်ကို ကိုယ်ရှက်သည် ။

မေမေက ဒါကြောင့်ပြောတာ။

လူမှုရေးမှာ ဝင်ဆံ့ဖို့ မလွယ်သေးပါဘူး မိန့်မိန့်ရယ်။ ညည်းလေး

ကြိုးစားဦးတဲ့ ။

ဟန်မဆောင်တတ်ရင် လူမှုရေး မကျေညက်တာပဲတဲ့ ။ များများ ဟန်ဆောင်တတ်လေ များများ လူဝင်ဆံ့လေပဲတဲ့ ။

မဆံ့နေပေါ့။ ဘာဖြစ်လဲ။ တစ်ယောက်တည်း နေမှာ ပေါ့ဟု ကလေးလို အနိုင်ပိုင်းပြောကာ မိန့် ဆန့်ကျင်ပြလျှင် မေမေက ခွင့်လွှတ်ပြီးနှင့် အဓိပ္ပာယ်ပါပါ ကြည့်နေတတ်သည် ။

လက်ခုပ်သံ တဖြောင်းဖြောင်းကြောင့် စင်မြင့်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ အမျိုးသား အဆိုတော်တစ်ဦး၏ ကျောပြင်ကိုသာ မြင်လိုက်ရ၏။ အစီအစဉ်ကို နားစွင့်သောအခါ အဆိုတော် အသစ်ကလေး တစ်ယောက် အလှည့်မို့ မိန့်ခေါင်းက အလိုလို ပြန်လှည့်မိပြီးသား ဖြစ်သွားသည် ။

ကိုးသွယ် အလှည့်ကလည်း မရောက်နိုင်ဘူး။ ကြာလိုက်တာဟု တွေးကာ ကိုယ့်လက်တွေကို ကိုယ့်ဘာသာချိုးရင်း လျှောက်ငေးနေမိ၏။ မိန့်စားပွဲက အစွန်းဘက်ကျကျ။ အလယ်ကောင်ထက် စာလျှင် မီးရောင်လည်း လျော့ပါးသည် ။ သည် နေရာကို မိန့် တမင်ရွေးတာ။ လာသမျှလူ အကုန်နှင့် မိန့် တစ်ယောက်တည်း တစ်ဖက်စီ သီးခြားဖြစ်ဖို့ သည် နေရာတစ်ခုပဲ အသင့်တော်ဆုံး မဟုတ်လား။

မိန့်က အကုန်လုံးကို ဆီးကြည့်နေနိုင်ပြီး မိန့်ကိုကျ ဂရုတစိုက်ကြည့်မိဖို့ ခဲယဉ်းသော အနေအထားပဲဖြစ်သည် ။

မိန့်က ကိုယ်ပဲ သူများကို တစေ့တစောင်း လျှောက်အကဲခတ် ကြည့်နေချင်တာ။ မိန့်က အကြည့်ခံလူဖြစ်နေလျှင် ထိုနေရာမှ မိန့် အမြန်ဆုံး ဖယ်ခွာပစ်လေ့ရှိသည် ။ လူအများ ၏ စိတ်ဝင်တစား ကြည့်ရှုအားပေးမှုကို အလွန်အမင်း ခံယူချင်သော ကိုးသွယ်နှင့်တော့ တကယ့်ကို တခြားစီ ပါပဲလေ။

ငယ်သူငယ်ချင်းမို့သာ မိန့် ပေါင်းနေရတာ။ သူနဲ့ တတွဲတွဲနေရတာ လွယ်တာမဟုတ်။ အဆိုတော်ဆိုတော့ သည် မိန်းမက ဘာတွေဂုဏ်မော က်နေလည်း မသိပါ။ ကျောင်းကိုပင် မှန်မှန်မတက်။ လာတက်ပြန်လျှင် လည်း ဟိုမသွားချင်၊ သည် မသွားချင်၊ ဟိုနေရာမထိုင်ချင်၊ သည် နေရာ မထိုင်ချင်၊ လူစည်လို့ ၊ ဘာဖြစ်လို့ ၊ ညာဖြစ်လို့ စုံအောင်အကြောင်းပြပြီး ပေကပ် နေတတ်တာမို့ မိန့် သိပ်ကြည့်မရတော့တာ။ မကျေမနပ် တစ်ခွန်းထောက်မိလျှင် ကိုးသွယ်က သွားလေးဖြကာ ငြိမ်နေတတ်၏။

အမူအရာ လာလုပ်မနေနဲ့ ။ နင့်ကို အထင်ကြီးတာ မဟုတ်ဘူး ဟု မျက်စောင်းခဲ့ပြီး မိန့်ပြောလိုက်လျှင်တော့ ပွင့်လင်းစွာ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်ပစ်တတ်၏။

မိန့်ကလည်း ဘယ်ရမလဲ။ နင့်မှာ ငါကြည့်လို့ ရတာ အဲသည် လို ဟန်ဆောင်ခြင်းကင်းတဲ့ ရယ်မောပုံလေးပဲ ကျန်တယ်ဟု ထပ်ဖြည့်စွက်ပစ်လိုက်သည် ။

သည် နေ့လည်း မိန့် ပါလာရတာ ကိုးသွယ်ကြောင့်ပါ။ ခုကြည့် ဘယ်လောက်အဖော်မဲ့လဲ၊ ဘယ်လောက်အထီးကျန်လဲ။

များ ပြားစည်ကားနေသော ပျော်ရွှင်ခြင်း လူအုပ်ကြီးထဲ မိန့်နှင့် မျက်နှာသိပါတာလည်း မဟုတ်။ လျှောက်ကြည့်လည်း မျက်လုံးညောင်းရုံရှိမှာ ။ လူကလည်း ချမ်းလှပြီ။

သည် အချိန် အိပ်ရာထက် စောင်ခြုံလေးနှင့်ကွေး၊ လပ်ဆင်း(Love Scene) ကောင်းသော ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်လောက် ဖတ်နေရလျှင် ဇိမ်ပဲဟု တွေးနေမိသည် ။

လက်တွေ့မှာ တော့ ပျင်းချမ်းကြီးဖြစ်နေရ၏။

အဆိုတော်တွေကလည်း ဘယ်နှစ်ယောက်လည်း မသိ။ ကိုးသွယ် အခုထိမဆိုရသေးတာ ကြည့်။

သီချင်းသာ ဆိုစမ်းပါရစေ။ ခဲနဲ့ မပေါက်သရွေ့ ဆိုနေမှာ ပဲဟု ဆုံးဖြတ်ထားပုံရသော အစိမ်း သက်သက်ကလေးတွေသာ ဝါသနာပါသည့်အလျောက် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် စင်ပေါ်တက်ဆို နေကြ၏။ နာမည်ကြီးက ကြိုကြားလောက်ပဲပါသေးသည် ။

အမှန်တကယ် ဆိုရင်တော့ မွေးနေ့ပွဲက ခုနကမှ စတာပါ။ အစမှာ တင် မိန့် ပြန်ချင်နေပြီလေ။

ကိုယ်နဲ့ သိတဲ့ လူမှ မရှိဘဲ။ ထိုင်နေရတာ ဘယ်လောက်ကြောင်လဲ။ ပိုပို့ကိုကြည့်တော့ မိန့်နှင့် ဝေးဝေး ဟိုဘက်ခြံထောင့်မှာ ဆရာမတွေဝိုင်းနှင့် အဖွဲ့ကျနေဟန်တူ၏။

ရောက်လာစက မိန့်နှင့်အတူထိုင်နေရင်း နင် သွားနှုတ်ဆက်ချင်တဲ့ လူတွေ နှုတ်ဆက်လေ၊ ငါတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်ပါတယ်လို့ အတင်း တွန်းလွှတ် အခွင့်အရေး ပေးလိုက်မိသည် မဟုတ်ပါလား။

မိလေရှည်က မိန့်စားပွဲကိုပြန်လာဖို့ မမြင်တော့ပါ။ ကိုးသွယ်ကိုလည်း သူဖိတ်တာ။ ပိုပို့ ပရက်တီကယ်လုပ်နေလျှင် တစ်ခါတလေ သွားစောင့်ဖူးတာမို့ သူတို့ ၏ ကယ်မစ်တြီသရုပ်ပြ ဆရာမလေး ဒေါ်သီရိသိမ့်ကို မိန့်တို့ ပါ သိနေခဲ့၏။

ကျူတာမလေးမို့သာ ဒေါ်တပ်ခေါ်ရတာ။ အသက်က ငယ်ငယ်လေး။ ချောတာလည်း တစ်ကျောင်းလုံးမှာ နာမည်အကြီးဆုံး။ အဲသည် ဆရာမလေးက ပိုပို့ကို အရမ်းချစ်သည် ။

ပိုပို့က အခွင့်အရေးယူကာ အိမ်တွေဘာတွေပင် သွားလည်လို့ ။ ဆ

ရာမကို သူ့သူငယ်ချင်း လုပ်ပစ်တော့၏။

စာလည်း တစ်အားကြိုးစားတာမို့ ဆရာမတွေ့လျှင် ဘာစာတွေ မေးရမလဲ သူ့မှာ အသင့် ရှိနေတတ်သည် ။ ကြာလာတော့ ပိုပို့ကိုချစ်သော ဒေါ်သီရိသိမ့်သည် မိန့်တို့ ကိုးသွယ်တို့ ကိုပါ ပြုံးပြ ခင်မင်လာသည် ။ တစ်ခါတစ်ရံ ကင်တင်းပင် အတူတူထိုင်ဖြစ်ကြ၏။

ခုတစ်လော ပိုပို့ ပျောက်နေရာမှ မနေ့ကတော့ ကိုးသွယ်ဆီ ရောက်လာသည် ဟု ဆို၏။ သည် နေ့ည ဆရာမ ဒေါ်သီရိသိမ့်၏ မောင်ဆိုလား၊ အစ်ကိုဆိုလား မွေးနေ့မို့ ကိုးသွယ်ကို သီချင်းဆို ပေးဖို့ လာပြောတာ။

ကိုးသွယ်က လက်ခံကတိပေးပြီး အနီးကပ်ခါမှ မိန့်ကို အလောတကြီး အဖော်လိုက်ခဲ့ပေးဖို့ ခေါ်တာမို့ ဘုမသိဘမသိ လိုက်ပါခဲ့ရခြင်းပဲဖြစ်သည် ။

မိန့်အကြောင်းကိုသိသော ကိုးသွယ်က စင်နောက်ဘက်မှာ သူနှင့်အတူနေဖို့ ခေါ်ပေမယ့် အဆိုတော်တွေ သူတို့ မိသားစုကြားထဲ နေရတာကြာတော့ မိန့် ပျင်းလာချိန်၊ ပိုပို့ကလည်း ခြံထဲမှာ သွားထိုင်ရအောင်ဆိုတော့ မိန့် လိုက်ခဲ့ဖြစ်သည် ။

အကာအကွယ်မဲ့သော မြက်ခင်းပြင်မှာ ဆိုတော့ မိန့် ချမ်းလာရပြီ။ ပိုပို့ကတော့ ဟိုကူးသည် ကူးနှင့် သူ့ပွဲလို အပျော်လွန်နေ၏။

မိန့် ငေးမောနေမိစဉ် ဆင်တူဝတ်ဆင်ထားသော ကောင်ကလေး ခပ်ငယ်ငယ်နှစ်ယောက် မိန့်ဆီကို ဦးတည် လှမ်းလာနေတာတွေ့တာမို့ မိန့် အံ့သြသွားရ၏။

"ကံကောင်းလို့ မမကိုမမြင်ဘဲ ကျော်သွားတော့မလို့ ဗျ"

တစ်ယောက်ကပြောတော့ ကျန်တစ်ယောက် ရယ်၏။

မိန့် ဘာမှ နားမလည်။ သူတို့ လက်ထဲမှာ ငွေဖလားကိုယ်စီကိုင်ထား
၏။

တစ်ယောက်က ဖလားကို မိန့်ရှေ့ကမ်းပေး၏။

"မဲနိုက်ဖို့ ပါ မမ"

တစ်ယောက်ကဆို၏။ မိန့် ငုံ့ကြည့်တော့ မဲလိပ်ဝါဝါလေးတွေ။ နောက်တစ်ယောက် လက်ထဲမှာ ကျ မဲလိပ်ပန်းရောင်းလေးတွေ။

"အမျိုးသား အမျိုးသမီး ခွဲထားတာလေ"

မိန့်အကြည့်ကို သိပုံနှင့် ပြောပြသော ကောင်လေးကို မိန့်ပြုံးပြလိုက်
မိသည် ။ ဖလားထဲက မဲလိပ်တစ်ခုကိုလည်း ယူလိုက်ရ၏။

"အဲဒီစာရွက်ထဲမှာ ပစ္စည်းပုံစံလေးဆွဲထားတယ် မမ၊ ဗလာ မပါဘူး၊
ဟိုစားပွဲမှာ ကိုယ်ပေါက်တဲ့ ပစ္စည်း သွားယူရုံပဲ၊ စာလည်း ရေးထားတယ်"

မိန့်ကို ရှင်းပြကာ တခြားစားပွဲတွေဆီ ကူးသွားမှ မိန့် ပိုအံ့ဩရ၏။

စားပွဲပေါ်မှာ တင်ထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေ နည်းတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ပန်
ကာအသေးစားလေး၊ ရေဒီယိုလေး၊ လေဒီရှူးဖိနပ်လေးကအစ တီးဆ
က်တွေ၊ ရေခဲဘူးတွေ၊ ဓာတ်ဘူးတွေ၊ ဘောလ်ပင် အကောင်းစား ရောင်
စုံမျိုးစုံ၊ အလှပြင်ပစ္စည်းတွေ လိုချင်စရာတွေ ပြည့်နှက်နေတာ မိန့် ခုမှ
တွေ့သည် ။

တချို့လည်း တဟေးဟေး တဝါးဝါးနှင့် ကိုယ်မဲပေါက်သော ပစ္စည်း
တွေ တမြှောက်မြှောက် လုပ်နေကြ၏။ အမျိုးသား အမျိုးသမီး အသုံးအ
ဆောင်ပစ္စည်း ခွဲခြားသလို မဲကိုလည်း ခွဲခြားထားတော့ ပိုအဆင်ပြေနေ
ရ၏။

ကိုယ်ရသော ပစ္စည်းက ကိုယ့်အတွက် တစ်နည်းနည်းအသုံးပြုသင့်
တော့မည် မဟုတ်လား။

ပစ္စည်းတွေ အားလုံးပေါင်း တန်ဖိုးတွက်လျှင် နည်းမှာ မဟုတ်။
တော်တော်ရယ်ရောသည့် မွေးနေ့ရှင်ကြီးပါလား။

အံ့ဩစိတ်နှင့် ခုမှ လူကိုသိချင်လာရ၏။

စောစောတုန်းက ကားဝင်လာစဉ် ဆရာမဒေါ်သီရိသိမ့်နှင့်အတူ
လူကြီးတစ်ယောက်၊ နောက်ပြီး ဘယ်သူတွေမှန်းမသိသော လူတစ်စုက
ဖော်ဖော်ရွေရွေ ရင်းနှီးလှိုက်လှဲစွာ ခေါ်ငင်တာ၊ ဖက်လဲတကင်းနှုတ်ဆ
က်နေတာတွေ တွေ့တော့တွေ့သား။ သို့ပေမယ့် မိန့် သေချာ သတိမ
ထား မိလိုက်။

ကိုယ့်ဘာသာ ချောင်ကပ်ကာ မဆိုင်သည့်အလျောက် ဘေးဖယ်နေမိ
သည် ။ ပြီးတော့ ကိုးသွယ်နှင့် ကွယ်လိုက်ကာ စင်နောက်ဘက်ထဲ တန်း
ဝင်ခဲ့တော့ မွေးနေ့ရှင် ဘယ်သူမှန်း တကယ် မသိလိုက်ပါ။

မိန့်မှာ စူးစမ်းမှုနည်းပါးတာ၊ စပ်စုလိုစိတ်ကင်းမဲ့တာတွေကလည်း
အတော်ပြင်းထန်စွာ ရှိနေတတ်၏။ ဘာသိဘာသာတစ်ဦးတည်းနေရ
တာကို အထူးတလည် နှစ်သက်သည် ။ သို့ပေမယ့် ခုလိုပေါ့။

တစ်ခါတလေတော့လည်း အကြောင်းတိုက်ဆိုင်လျှင် သိလိုမြင်လိုစိ
တ်က ဘယ်က ပေါ်လာမှန်းမသိ။ အဲသည် လူ အဝတ်အစားတော့
အများ နှင့်မတူအောင် ထင်းခနဲပေါ်လွင်အောင် ဝတ်ထားမှာ ပါ။ လူတွေ
အများကြီးထဲ မွေးနေ့ပွဲလုပ်တာ ဘယ်သူလဲဟု လျှောက်ကြည့်နေမိသည်
။ အားလုံး ဝတ်ကောင်းစားလှတွေနှင့် ပြီးတော့ လူငယ် လူရွယ်အများ စု
က လုံးဝ မသိတော့ ရှာရခက် သည် ။

ခုနေ မွေးနေ့ရှင်ကို သီချင်းတစ်ပုဒ်လောက်ဆိုဖို့ ဖိတ်ခေါ်လိုက်လျှင်
ကောင်းမည်။ ဒါမှ ပဲ မိန့် သိနိုင်မှာ ။

ရှိသမျှထဲမှာ သူ့ကို လုံးဝမသိတာဆိုလို့ မိန့်တစ်ယောက်ပဲ ထူးထူးဆန်းဆန်းပါနေမည် ထင်၏။ ဘယ်နှယ် မွေးနေ့ပွဲလာတာ ဘယ်သူမွေးနေ့မှန်းမသိဘူးရယ်လို့ ပြောပြလျှင်တော့ ရှုတ်ချခံရမှာ အသေအချာပါပဲ။

မိန့်နဲ့ မှ မသိဘဲ။ ပတ်သက်မှုမှ မရှိဘဲလို့ ငြင်းချက်ထုတ်ရအောင်လည်း ဆရာမလေးကို အားနာစရာ။ ပြီးတော့ စားပြီးသောက်ပြီး လက်ဆောင်ပစ္စည်းယူဖို့ တောင် မဲနှိုက်ထားပြီးပြီ။

သည် တစ်ခါတော့ မိန့် နည်းနည်းလွန်ပြီဟု တွေးကြည့်ရင်း ကိုယ့်ဘာသာပြုံးနေမိ၏။

လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေကလည်း မွေးနေ့ရှင်ကိုပေးတာမဟုတ်ဘဲ သူက ပြန်ပေးတာတဲ့ ။ တော်တော်ကောင်းသည့် အစီအစဉ်ပါပဲ။

ညှော်ပရိသတ်တွေ ပျော်ပါးမြူးသွက်နေကြတာ ကြည့်နေရတာ တဖြည်းဖြည်း မိန့်ပါ ပျော်လာသလို ရှိ၏။

စားပွဲပေါ်က ပစ္စည်းတွေလည်း အတော်ကလေး လျော့သွားပြီ။

သူဖြင့် ဘာရသည် ။ ငါဖြင့် ဘာရသည် နှင့် အပြန်အလှန် စပ်စုရင်း လှုပ်ရှားသက်ဝင်နေသော လူအုပ်ကြီးကို မိန့်ငေးနေမိသည် ။

စားပွဲပေါ်က ပစ္စည်းပစ္စယတွေက တဖြည်းဖြည်း လူတွေလက်ထဲ အနှံ့အပြားရောက်ရှိကုန် တော့၏။

စ င် ပေါ်မှာ ကောင်လေးတစ်ယောက်ဆိုနေသည့် ရော့ဒ်စတီးဝပ် သီချင်းကလည်း တော်တော်မြူး၏။

"မမ...သွားမယူသေးဘူးလား"

စောစောကကောင်လေးနှစ်ယောက် အနားမှ ဖြတ်သွားရင်း မေးတာ မို့ မိန့် ခေါင်းဆတ်ပြ လိုက်၏။

ဗလာ မပါဘူးဆိုတော့ တစ်ခုခုရမှာ အသေအချာပဲပေါ့။ မိန့် ခုထိ မဲ လိပ်လေးကို ဖွင့်မကြည့်ရ သေးပါ။ ယူဆိုမှ တော့ ယူရမှာ ပေါ့လေ။

အဝါရောင်မဲလိပ်ကလေးကို အသာလေး ဖြန့်ကြည့်လိုက်မိသည် ။

စာရွက် ပေါ်မှာ အနီရောင်ဘူးလေးထောင့်လေးပုံစံရေးဆွဲထား၏။ စာတော့ ဘာမှ ရေးမထား။

သိလိုစိတ်နှင့် အမျိုးသမီးတွေဖို့ ဆိုတော့ အဝါရောင်မဲကြိုးတွေ ရံသို င်းထားသည့် ဘဲဥပုံ စားပွဲကြီးဆီ လှမ်းကြည့်လိုက်မိ၏။

မိန့်စာရွက်ကလေးထဲပါရှိသော ဘူးနီလေးက သေးကွေးလှပေမယ့် ပြောင်လက်နေတာမို့ ထင်ထင်ရှားရှား မြင်ရသည် ။

ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ မိန့် ရုတ်တရက်ပျော်သွားရ၏။

ပစ္စည်းတွေလည်း ဘာမှ သိပ်မကျန်တော့။ တခြားပစ္စည်းတွေကို အ ကာအရံ အထုပ်အပိုးမဲ့စွာ သည် အတိုင်းပြသထားပြီး မိန့် ပေါက်သည့် ပစ္စည်းကျမှ ပက်ကင်လုပ်ထားတာမို့ လူ့သဘာဝဝီသစွာ သိချင်စိတ်လည်း ဖြစ်ပေါ်ရသည် ။

ပျင်းရိနေသော မိန့်။

နေရာမှ ထဖြစ်သွားတော့၏။

ဘယ်သူမှန်းမသိဘဲ သူ မဲဖောက်ပေးသည့် လက်ဆောင်ပစ္စည်းဆို တာကို ယူရမှာ အားတော့ နည်းနည်းနာသား။

မွေးနေ့ရှင်ကြီး အသက်ရာကျော်ရှည်ပါစေဟု ဆုတောင်းရင်း က လေးမလေးတစ်ယောက် လက်ထဲ မဲစာရွက်လေးပေးကာ သူပေးသော ဘူးလေးကိုယူပြီး ကိုယ့်နေရာပြန်လာထိုင်ဖြစ်လေ၏။

ချစ်ဟန်ဆောင် မျက်လုံးတွေပြူးကျယ်ကုန်ရ၏။ အံ့ဩသွားတာလည်း အမှန်။

သည် မိန်းကလေးကို သူ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးပါလား။

သူ တစ်ချိန်လုံး စိတ်စော စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းကြီးစွာ မျက်စိကို သေချာ ဖွင့်ထားရတာ။

သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်း မိတ်ဆွေတွေကို အလိုက်သင့် လိုက်လံ ရယ်မောနှုတ်ဆက် ပြောဆိုနေရပေမယ့် သူ့ရင်ထဲ လှုပ်ရှားနေရတာ သူ ပဲအသိဆုံးပါ။ အစကတည်းက သည် မွေးနေ့ပွဲ အတွက် ဘေးကျပ်နံကျပ်စီစဉ်ခဲ့ရတာ၊ ခေါင်းခြောက်အောင် စဉ်းစားခဲ့ရတာ မဟုတ်လား။

အဖြေရပြီးသည့်တိုင် သူ့အစီအစဉ်ကို သူ့ဘာသာ ယုံကြည်ဖို့ ရာ ခက်ခဲနေသည့်အဖြစ်။

တစ်စုံတစ်ရာလွဲချော်သွားမှာ သူတစ်ချိန်လုံး စိုးရိမ်နေခဲ့သည် ။

ဖိတ်ကြားရမည့် လူတွေစာရင်းကို အထပ်ထပ် ရွေးချယ်ခဲ့ရတာ။ အထူးသဖြင့် ငယ်ရွယ် လွတ်လပ်သူတွေချည်း ရွေးဖိတ်ခဲ့သည် ။

ကောင်မလေးတွေက သူ့မွေးနေ့မှာ အများ ဆုံး မြင်နေရတာ သူ့အကြံဉာဏ်ပါ။ ဒါကို ချစ်ဟန်ဆောင့်သူငယ်ချင်းတွေက မင်းပွဲမှာ ကောင်မလေးတွေ များ လှချည်လား၊ လှလှချည်လားကွာ ဆိုပြီး သဘောကျစွာ ဝိုင်းနောက်နေကြ၏။

ပတ်သက်သမျှ မိန်းကလေးငယ်တွေချည်း တမင်များ အောင် ရွေးဖိ

တံတာ သူတို့ မှ မသိဘဲ။

သူငယ်ချင်းကောင်မလေးတွေထဲမှာ သူ့ကို စိတ်ဝင်စားနေသူတွေ အကုန်လုံးကို ကိုယ်တိုင် လိုက်ဖိတ်ခဲ့ရသည် ။ အဆင်ပြေမည် ထင်တာလေးတွေ စိတ်က လျှောက်လျာထားကြည့်နေခဲ့ရတာ။ အိမ်ထောင်ကျသွားပြီဖြစ်သော သူငယ်ချင်း ကောင်မလေးတွေကို တတ်နိုင်သမျှ တမင်ချန်ထားခဲ့ ရတာတွေဟာ နည်းတဲ့ အားထုတ်မှုမှ မဟုတ်ဘဲ။

ကိုယ့်အစီအစဉ်ကို ချစ်ဟန်ဆောင် ကိုယ့်ဘာသာ ရင်ခုန်နေခဲ့ရသည် ။

မွေးနေ့လက်ဆောင်လက်မခံ။ လာသမျှလူကုန် လက်ဆောင်ပြန်ပေးဖို့ စဉ်းစားထားတာ ကတော့ မူလကတည်းက ရင်ထဲကစေတနာနဲ့ ပါ။

သည် အစီအစဉ်မှာ ကိုယ်လုပ်ချင်တာလည်း ထည့်လုပ်မိတာတော့ ဝန်ခံရပါ၏။

လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေ အမျိုးသမီး၊ အမျိုးသား ခွဲခြားထားစေတာက အစပေါ့လေ။

တော်ကြာ မိမိလက်ဆောင် ကောင်လေးတစ်ယောက် ရသွားလျှင် မခက်ပေဘူးလား။

မဲလိပ်တွေ စဝေကတည်းက သူ့ရင်ထဲ လှုပ်ရှားနေတာ။ သူငယ်ချင်းတွေနှင့် တတ်နိုင်သမျှ စကားဖြတ်ကာ ဘီယာသောက်ရင်း သူ မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်နေခဲ့ရ၏။

သူ့လက်ဆောင်လေး ဘယ်သူ့လက်ထဲ ရောက်မလဲဆိုတာက သည်အချိန်မှာ တော်တော် အရေးကြီးနေသည် မဟုတ်လား။

သူနည်းနည်းမှ ပေါ့လျော့လို့ မဖြစ်ပါ။ အချိန်က အရမ်းနီးကပ်နေသည် ။

သည် ပွဲမှာ သူလှုပ်ရှားမှ ဖြစ်မည်။

ကတိလည်း ပေးပြီးသား။

သည် နည်းမဟုတ်လည်း နောက်တစ်နည်းပေါ့။ ဝတ်ထားသော လယ်သာဂျာကင်အရှုံ့ကြီးထဲ လက်နှင့် စမ်းကြည့်မိ၏။ အရာဝတ္ထု သေးသေးလေးတစ်ခုက သိသိသာသာ သူ့လက်ကို ထောက်ထောက်မာမာလေး ထိယှက်၏။

ချစ်ဟန်ဆောင် ကျေနပ်သွား၏။ စိတ်ကို တတ်နိုင်သမျှ အေးဆေးပစ်လိုက်သည် ။ သည် တော့လည်း ရင်ထဲ တစ်အားငြိမ်သက်သွားတော့၏။

ပထမဆုံး ဆုမဲတွေလာယူတာ သူခင်မင်နေသော ကောင်မလေးတွေပါ။

အေးမြသိင်္ဂီ၊ ဖြိုးမင်းခိုင်၊ သက်လယ်စိုးနွဲ့၊ အေးငြိမ်းစန္ဒာ၊ စိုးစိုး၊ နန္ဒညတို့ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်။

သူ ရင်ထိတ်နေခဲ့ပေမယ့် တစ်ယောက်မှ ရယူနိုင်ခြင်း မရှိသေး။

သက်ပြင်းရှိုက်ရင်း နည်းနည်းတော့ မောလာသည် ။

အခင်ဆုံးတွေရော၊ နည်းနည်းခင်တာတွေရော၊ မသိတသိတွေရော၊ အတွင်းသိ အစဉ်းသိတွေရော၊ အဆင်ပြေတာရော၊ အဆင်မပြေတာရော၊ လှတာရော မလှတာရော၊ သူအထင်ကြီးလို့ ရနေတာရော၊ အစေးကပ်မည် ထင်တာတွေရော၊ စိတ်ထဲနှစ်သက်ကြည့်လို့၊ လက်ခံကြည့်လို့ ရနေတာတွေကို တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်သာ ကုန်ဆုံးသွားသည် ။

ချစ်ဟန်ဆောင်၏ ရင်ခုန်ဖွယ် ပစ္စည်းလေးကတော့ ဘဲဥပုံစားပွဲပေါ်
မှာ ထီးထီးလေး ငြိမ်သက်နေတုန်းပါပဲ။

မျှော်လင့်ရတာ စိတ်ပင်ပျက်ချင်လာရတော့၏။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပစ္စည်းတွေပင် ကုန်တော့မည်။

အဲဒီမဲလိပ်လေး ပျောက်များ ပျောက်သွားပြီလား။

သံသယအတွေးတွေပင် ဝင်လာရတော့၏။

လူလည်း ကုန်သလောက်ရှိနေပြီ။ သည် မိန်းကလေးဖြင့် မဆိုးဘူး။
သင့်တော်နိုင်သည် ။ သူပြော၍ ရနိုင်မည် စသည် ဖြင့် ထင်ထားသော
ကောင်မလေးတွေ အကုန်လုံး မျှော်လင့်ချက်မဲ့စရာ ဖြစ်သွားလေပြီ။

စီးကရက်တစ်လိပ် ယူသောက်ရင်း ချစ်ဟန်ဆောင် မသိမသာ
ဆက်ကြည့်နေခဲ့သည် ။

စားပွဲပေါ်မှာ ယွန်းဆွမ်းအုပ်၊ ချာလီထီး၊ ဖိနပ်၊ ကြွေကရား၊ နှုတ်ခမ်း
ဆိုးဆေး ဒါဇင်ဘူး၊ တခြားအလှအပ ပစ္စည်းအနည်းငယ်သာ ကျန်တော့
၏။

စားပွဲဝိုင်းတွေက လူကုန်လိုက်ကြည့်တော့လည်း ထမယူရသေးသ
ည့်သူ မရှိသလောက် ပါပဲလား။

ချစ်ဟန်ဆောင် အားလျော့သွားမိသည် ။

သူမှန်းကြည့်ထားသော မိန်းကလေးကုန်ပြီပဲ။ သက်ပြင်းမျှဉ်းမျှဉ်းချ
လျက် တီးဝိုင်းစင်ဘက် တစ်ချက် လှည့်ကြည့်ပြီး သည် ဘက်ပြန်လှည့်
လိုက်တော့ စားပွဲပေါ်မှာ ဘူးနီလေးမရှိတော့။

သူ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားရရင်း ကသောကမျော လိုက်ကြည့်မိတော့ ပန်း

ရောင်ဝမ်းဆက်နှင့် ကောင်မလေးတစ်ယောက် စားပွဲနှင့်အနီးဆုံးမှ လျှောက်သွားတာ တွေ့လိုက်ရသည်။ ။

ခါးနားမရောက်တရောက် ဆံပင်ပြန့်ပြန့် မည်းမည်းလေးနှင့် ခပ်အေးအေး လျှောက်သွားသော ကောင်မလေးဆီ ရင်ခုန်စွာ လိုက်ကြည့်မိ၏။ သူနှင့်အတော်ပင် အလှမ်းဝေးလှ သော ဟိုးဘက်ထောင့်စွန်း စားပွဲမှာ တစ်ယောက်တည်း သွားထိုင်တာတွေ့တော့ ချစ်ဟန်ဆောင် ပို၍ ပင်အံ့ဩမိလေ၏။

သူမက အနီရောင်လက်လက် ထ, နေသော ဘူးကလေးကို စားပွဲပေါ်အသာချလိုက်သည် မဟုတ်လား။

သူဖိတ်ကြားထားသည့်အထဲ လုံးဝမပါတာတော့ သေချာ၏။ မမသီရိဖိတ်ထားတာ များ လား။ ဒါမှ မဟုတ် တီးဝိုင်းအဖွဲ့နဲ့ ပါလားတာလား။ ဒါဆိုလည်း စင်နောက်မှာ ရှိနေမှာ ပေါ့၊ အဲသည် မှာ အဆိုအတီး ကူညီသူတွေအားလုံးအတွက် သီးသန့်လက်ဆောင်တွေ သူစီစဉ်ထားသည်။ ။

ဘာပဲပြောပြော မိမိလက်ဆောင်လေးကတော့ သူလက်ထဲ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ရောက်သွားခဲ့ပြီ။

သူ ဘာလို့ များ မျက်စိလျှမ်းခဲ့ပါလိမ့်။ သည် ကောင်မလေးကို လုံးဝမတွေ့မိတာ ထူးဆန်းလှသည်။ ။

တောက်တောက်ပပ မြူးသွက်လှပနေသော မိန်းကလေးအများ စုကို ကျော်ကာ ဟိုးဝေးဝေးမှာ ထစ်ဦး တစ်ယောက်တည်း သီးခြားထိုင်နေသည့် မှီခိုဖျော့ဖျော့နှင့် မထင်မရှားကောင်မလေးက သူလက်ဆောင်ကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရသတဲ့ လား။

ကံဆိုတာ သူထင်ထားတာထက် ထူးဆန်းတဲ့ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းသ

ည် ဟု ချစ်ဟန်ဆောင် နားလည်လိုက်မိသည်။ ။

သည် ထဲက တစ်ယောက်ယောက်ပဲလို့ သူကြည့်နေမိသူတွေထဲမှ လုံးဝမဟုတ်သော၊ သူတစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်ဆီ ထူးခြားစွာ ရောက်သွားတာ မဟုတ်လား။ သူစိမ်းမိန်းကလေး တစ်ယောက်ဆိုတော့ သူ့စကားတွေ လက်ခံပါ့မလား။ အိုကွာ... သူစိမ်းဖြစ်ဖြစ်၊ ဘာဖြစ်ဖြစ် ဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်းလုပ်ရမည်ပဲ။

လက်ထဲက စီးကရက်ကို ပြာခံခွက်ထဲ ခြွေချလိုက်၏။

သူ၏ မွေးနေ့ပွဲမှာ စောစောကလောက် ဆူညံနေခြင်းမရှိဘဲ အနည်းငယ် ငြိမ်သက်သွားတာ သတိထားမိသည် ။ ငြိမ်သွားမှာ ပေါ့၊ မေဆွိဆို နေတာကိုး။

အဆိုတော်စုံအောင်ဖိတ်ကြားပေးသော သူငယ်ချင်းဖြစ်သူကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရပါမည်။

ချစ်ဟန်ဆောင် နေရာမှ ထကာ သူမထိုင်နေရာ စားပွဲဆီ ကွေ့ပတ် လျှောက်လာခဲ့၏။

အားလုံးနီးပါး၏ အာရုံက စင်ပေါ်မှ မေဆွိဆီ ရောက်နေကြသည် ။

အဝေးကတည်းက လှမ်းအကဲခတ်ထားသလိုပါပဲ။ သူမက သူ့မွေးနေ့ကို ပြင်ဆင်လာပုံ မရပါ။ ထင်းလင်းဝင်းပ လက်ပြောင်နေသူတွေနှင့် နှိုင်းယှဉ်လျှင်တော့ သူမမှီ နံနေတာအမှန်။

ပန်းနုရောင် သာမန်အဝတ်အစားလေးနှင့် သူမထိုင်နေပုံလေးက သိမ်မွေ့လွန်းလှ၏။

လက်ပိုက်ပြီး စားပွဲပေါ်တင်ထား၏။ နီးကပ်လာတော့မှ သူမ ချမ်းနေပုံရသည် ဟု သတိထားမိတော့သည် ။

မိမိကိုယ်ပေါ်မှ လယ်သာဈာန်ကင်ကို လျှပ်တစ်ပြက် ငွေကြည့်ပြီး ချစ်ဟန်ဆောင် ပခုံးတွန့်လိုက်မိသည်။ ။

ဒီဇင်ဘာညဆိုတာ သည် ကောင်မလေး မေ့များ နေသလားမသိ။

သူမစားပွဲနား ကပ် လာပြီဖြစ်သော သူ့ကို ချာတိတ်မလေးက လုံးဝမသိ။ မြင်ပုံလည်း မရ၊ အခြားလူများ နည်းတူ စင်မြင့်ပေါ်ကိုပဲ လည်ကလေး စောင်းငဲ့ ကြည့်နေလေသည်။ ။

ရောင်စုံမျက်နှာတွေကြားထဲ နှုတ်ခမ်းနီလေးပဲ ခပ်ဖျော့ဖျော့ဆိုးထားရုံမှ တစ်ပါး ခြယ်သမှု မရှိသော သူမက ထူးဆန်းလှသည်။ ။ ရှေ့မှ ဆံပင်တွေက မျက်ခုံးအုပ်လုနီးပါး နဖူးပေါ်စင်းကျနေ၏။

ပိုက်ထားသောလက်မှာ လက်ပတ်နာရီလေးနှင့် ဖန်လက်ကောက်လေးနှစ်ကွင်း၊ တစ်ဖက် တစ်ချက်စီ နေရာယူထားသည်။ ။ တခြား ဘာမှမရှိ။ ပူးကပ်ထားသော ခြေထောက်ကလေးတစ်စုံမှာ မည်းနက်လက်ပြောင်နေသော ကြိုးသိုင်းဖိနပ်ကလေး စီးထား၏။

ရှင်းရှင်းလင်းလင်းနဲ့ လှနိုင်လွန်းတဲ့ မိန်းကလေးပဲ။ အေးငြိမ်း ကျက်သရေရှိမှုကို မျက်လုံး မလွှဲဘဲ မကြာကြီး ခံစားနေမိ၏။

သူမ ရှေ့မှာ ရှိနေသော လေးထောင့်ဘူး နီနီလေးက ချစ်ဟန်ဆောင်နှင့် သူမကို တွေ့ဆုံစေဖို့ ဖန်တီးခဲ့ပြီ။

တည်ကြည်သော မျက်နှာလေးက ပြတ်သားမည့်သဘော ဆောင်နေသည် ဟု ထင်မိတာ ကြောင့် စကားသွားပြောဖို့ ချစ်ဟန်ဆောင် စဉ်းစားနေမိ၏။

သည် မိန်းကလေး ဘယ်ကလဲ။ ဘယ်သူလဲ။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ယောက်တည်း ရှိနေခြင်းက သူ့အတွက် စိတ်

ချမ်းသာစရာပါပဲလေ။

သီချင်းသံ ပြီးဆုံးသွားစဉ် သူမမျက်နှာလေး ဆတ်ခနဲလှည့်ကာ သူ့ကို တန်းတန်းမတ်မတ် ကြည့်လာ၏။ သူ့အကြည့်နှင့် မလွဲမရှောင်သာ ဆုံသွားတော့သည် ။ ချာတိတ်မလေးက မျက်လုံးမလွှဲ၊ ခပ်တည်တည်ပဲ မေးလေးပင့်ပြီး စူးစိုက်ကြည့်နေလေတော့၏။

ချစ်ဟန်ဆောင် သူမအနီးသို့ တိုးကပ်သွားလိုက်၏။

"ထိုင်ခွင့်ပြုနော် ချာတိတ်"

သူမမျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး ခွင့်တောင်းသော်လည်း မျက်ဝန်းဝိုင်းလေးတွေနှင့် ကြည့်နေ ရုံမှ တစ်ပါး တစ်စုံတစ်ရာ တုံ့ပြန်မှု မရှိပါ။

ချစ်ဟန်ဆောင် အတင်းကြီးပဲ ပြုံးပြလိုက်ကာ သူမဘေးနား ကပ်နေသောခုံမှာ တမင်ပဲ ရွေးထိုင်လိုက်၏။

သူမက စားပွဲပေါ်မှ လက်ပိုက်လျက်သားလေးကို အသားလေးမယူကာ ကိုယ်ကို မတ်မတ် ပြုရင်း သူ့ကို နားမလည်နိုင်သလို ကြည့်သည် ။

"တို့ မွေးနေ့ကို ခုလို လာချီးမြှင့်တာ အရမ်း ကျေးဇူးတင်တယ်ကွာ"

သူ့စကားကို အံ့သြပုံပြ၏။

"မင်း တစ်ယောက်တည်းလား"

ချစ်ဟန်ဆောင် ငြိမ်မနေ။ ရခိုက်အချိန်ကလေးမှာ သွက်ပစ်လိုက်၏

။

"ဟုတ်ကဲ့၊ ကိုးသွယ်နဲ့ လိုက်လာတာပါ၊ ပိုပိုက ကိုးသွယ်ကို ဖိတ်တယ်လေ၊ ပိုပိုဆိုတာ သိလား၊ ဆရာမ ဒေါ်သီရိသိမ့်အတန်းကလေ၊ ဟိုးမှာ

ခပ်ဝေးဝေးမှ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဆီ လက်ညှိုးညွှန်ပြရင်း ခပ်အေးအေးလေးပဲ စကားပြန်တာမို့ ချစ်ဟန်ဆောင် အားတက်သွားရသည်။ ။

မိန့်လည်း အချမ်းတွေ ဘာတွေ ပျောက်ကာ အံ့သြမိလေသည်။ ။ ခုနကတည်းက မွေးနေ့ရှင်ကို မိန့် မသိဘဲ လိုက်ကြည့်နေမိတာ။ ခုတော့ မိန့်ဆီ ကြိဖန်ရောက်လာသည် မဟုတ်လား။

ဒေါ်သီရိသိမ့်နဲ့ မောင်နှမသာဆိုသည်။ ။ လုံးလုံး မတူပါလား။

ဆရာမက ဖြူဖြူသွယ်သွယ်လေး၊ သူက အရပ်မြင့်မြင့်၊ အသားခပ်ညိုညို တောင့်တင်း ကြံ့ခိုင်ပုံရ၏။ ပြီးတော့ သွက်လက်ပုံလည်း ရသည်။ ။ မိန့်နဲ့ မသိဘဲ လာစကားပြောတာ ကြည့်ပါလား။ ရဲတင်းပုံကြီးပါ။

"မဆီမဆိုင် ရောက်လာတာ၊ လာချီးမြှင့်တယ်လို့ ပြောလို့ ရမှာ မဟုတ်ဘူး "

မိန့် တမင်ပဲ ပြောလိုက်မိ၏။

သူက အပြုံးမပျက် စူးစိုက်ကြည့်နေ၏။

"ဟုတ်တယ်လေ၊ တို့ အဖို့ တော့ အထူးဧည့်သည် ပဲ"

ချစ်ဟန်ဆောင်ကလည်း သူ့အတွေးနှင့်သူ ပြောလိုက်သည်။ ။

"မဲနှိုက်ပါ ဆိုလို့ သာ၊ ဒီလက်ဆောင်ယူဖို့ အရမ်းအားနာတယ်၊ အထဲမှာ ဘာလဲတော့မသိဘူး မိန့် ပြန်ပြီး လက်ဆောင်ပေးပါရစေလား"

"ဟာ...မဟုတ်တာ"

သူ့ဘက် တွန်းပို့လိုက်သော ဘူးလေးကို ပေါက်ကွဲတတ်သော

ပစ္စည်းတစ်ခုအလား မျက်ခုံးကြီး ပင့်ကာ တွန့်ခနဲငြင်း၏။

"လက်ခံပါ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ၊ တို့က တမင် ပျော်စရာဖြစ်အောင် မဲဖောက်ပေးတာပဲကွာ၊ ဘာလို့ ပြန်ယူရမှာလဲ"

"မိန့်က သူစိမ်းပါ"

"စိမ်းတာကျက်တာ မဆိုင်ဘူး၊ တို့မွေးနေ့မှာ တစ်ယောက်မကျန်ပေးတာ၊ ဗလာတောင် မထည့်ဘူး"

ပြီးထားသောမျက်နှာက တည်သွားကာ စိတ်တိုပုံရတာမို့ မိန့်ဆက်မပြောရဲတော့။

သူက ဘူးကို မိန့်ရှေ့ တည့်တည့် ပြန်တွန်းပို့သည်။ ။ ပြီးတော့မှ မိန့်ကို စူးစိုက်စွာ ကြည့်၏။

"မင်းနာမည် မိန့်ပဲလား"

"မိန့်မိန့်မိုးစက်"

"ကြားဖူးသလိုပဲ"

စဉ်းစားဟန်နှင့် ပြောတာကို မိန့်မသိချင်ယောင် ဆောင်နေလိုက်၏

။

"အဆိုတော် ကိုးသွယ်နဲ့ ဘာတော်လဲ"

စပ်စုလှချည်လားဟု စိတ်တိုမိပေမယ့် မေမေစကားကို သတိရကာ ‘ဘာမှ မတော်ဘူး၊ သူငယ်ချင်း’ ဟု ပြန်ဖြေသည်။ ။

ဧကန္တသည် လူကိုးသွယ်ကို စိတ်ဝင်စားနေပြီလား မသိ။

တချို့တလေ မိန့်ကတစ်ဆင့် ကိုးသွယ်ကို ချဉ်းကပ်တတ်တာ၊
ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ချင်၍ မိတ်ဖွဲ့ ကြတာမျိုး မိန့် မကြာခဏ ကြုံဖူးသည် မ
ဟုတ်လား။

"ကိုးသွယ် သီချင်းတွေကို ကြိုက်ပါတယ်၊ မင်းကိုလည်း ခင်တယ်"

ဟ...ချက်ချင်းကြီးပါလား။

မိန့် မျက်လွှာပင့်ကြည့်မိတော့ သူက စားပွဲဆီ အကြည့်ရောက်နေ
တာမို့ အံ့သြမိသည် ။

ပြီးတော့ စင်မြင့် ညာဘက်ထောင့် နည်းနည်းအကွာမှာ ရှိနေသည့်
အုပ်စုဆီ တစ်ချက် လှမ်းကြည့်သည် ။

မိန့် ကြည့်မိတော့ ပိုပိုလည်း ရှိနေတာ မြင်မိသည် ။

"မင်းဆီက အကူအညီ တောင်းချင်တယ်"

"ဟင်"

သည် တစ်ခါ မိန့် ပိုအံ့သြရသည် ။ ဘယ်လိုလဲ။ ခုမှ သိတာ၊ အကူအ
ညီ တန်းတောင်းတော့တာ ပါပဲလား။

သူ ကိုးသွယ်ကိုများ စွဲလမ်းနေတာလား။

ဒါမျိုးတွေလည်း မိန့် ကြုံဖူးပါတယ်။

ကိုးသွယ်က ထူးခြားသည် ။ မြင်သမျှယောက်ျားလေးတွေ သူ့ကို စိ
တ်ဝင်စားတတ်ကြသည် မဟုတ်လား။

မိန့်ပါ စက်ကွင်းမလွတ်ဘဲ ခဏခဏ အကူအညီတောင်းခြင်း ခံရသ
ည် ။ ရင်လာဖွင့်လျှင် နားထောင်ပေးရသည် ။

သည် တစ်ခါလည်း လာကြုံပြန်ပြီထင်သည် ။

"တို့ ကို အကူအညီပေးချင်စိတ် ရှိရဲ့ လား"

"မိန့် တတ်နိုင်တာ ဆိုရင်တော့ ..."

"ကူညီမယ်ပေါ့"

မိန့် စကားမပြတ်ခင် အားရဝမ်းသာ ဝင်ပြောလိုက်တာမို့ မိန့်စိတ် ကူးမှန်ပြီဆိုပြီး ပြုံးမိသည် ။

"မမသီရိက တို့ မမဆိုတာတော့ မင်း သိတယ်မဟုတ်လား"

မိန့် ခေါင်းညိတ်သည် ။

"မမ ဒီစားပွဲကို ရောက်လာရင် မင်းကို တို့ ချစ်သူအဖြစ် မိတ်ဆက် ပေးချင်တယ်"

"ရှင်..."

နားကြားလွဲတာ မဟုတ်ပါ။ သူ့စကားသံက တိုးသက်ညင်သာပေမယ့် ကြည်မြရှင်းလင်းနေ သည် မဟုတ်လား။ မိန့် နှုတ်ခမ်းဖွင့်ကာ သူ့ကို မော့ကြည့်မိ၏။

အရမ်းလည်း အံ့ဩသွားရသည် ။

"အဲဒါ မင်းကူညီပါလားကွာ၊ မင်း ဘာမှ မနစ်နာစေရပါဘူး၊ မင်း တို့ ချစ်သူပဲလို့ မမယုံသွားရင် ပြီးရော"

တည်တံ့စွာ ဆိုနေတာမှာ အင်အားတစ်မျိုးပါ၏။

မိန့် ကူညီမှ ဖြစ်မည့်ပုံစံမျိုး၊ ရင်ထဲ လှုပ်ရှားကာ မိန့် တကယ်ပဲ ထိတ်လန့်သွားရလေသည် ။

"ဟိုလေ...မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ မိန့် ထင်..."

"ခဏနေဦးလေ၊ တို့ ပြောတာ နားထောင်ဦး၊ ကိုယ့်မှာ အမေ မရှိဘူး ၊ အဖေကလည်း ဖောရိန်းမှာ ၊ တို့ ကို ငယ်ငယ်ကတည်းက စောင့်ရှောက်လာတာ တို့ အဘွားပဲ၊ အရမ်းလည်း ချစ်တယ်၊ ခု တို့ ကြောင့် စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်နေတယ်၊ တို့ စိတ်ကြောင့် တစ်ခုခု အဖြစ်မခံနိုင်ဘူးလေ၊ ဘွားက အသက် ရှစ်ဆယ်နား နီးနေပြီ၊ ဘွားဆန္ဒက တို့ ကို အိမ်ထောင်ပြုစေချင်တယ်၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ခပ်မြန်မြန်ပေါ့လေ တို့ ငြင်းတယ် မရဘူး၊ အဲဒါပဲ စိတ်သန်နေတယ်၊ ခါတိုင်းနှစ်ဆို တို့ မွေးနေ့မှာ ခြံထဲဆင်းတယ်၊ ဒီနှစ် စိတ်ဆိုးပြီး မဆင်းတာ၊ တို့ ကလည်း ဘယ်လိုလိုက်လျောနိုင်မလဲ၊ အိမ်ထောင်ရေး အနှောင်အတည်းထဲ မဝင်ချင်သေးဘူးကွာ၊ တို့ အရမ်း အခက်တွေ့နေတယ်"

မိန့်ကို စူးစိုက်ကြည့်နေလျက်က ခပ်သွက်သွက်ပဲ စကားဆက်သည်

။

"သင်္ဘောတက်ဖို့ ကိစ္စလည်း ဘွားကြောင့် မတက်နိုင်ဘူး၊ လက်ထပ်ပြီးမှ သွားရမယ်တဲ့ လေ၊ ဘွားက တို့ ထက်တောင် စိတ်သန်နေသေးတယ်၊ ခုလဲ တို့ မွေးနေ့ပြီးလို့ ဆယ်ရက်ပဲကြာမှာ ပေါ့ကွာ၊ တို့ ချစ်သူဆိုတာကို မြင်ချင်တယ်တဲ့ ၊ ဆယ်ရက်ပဲ အချိန်ပေးတာ၊ အဲဒီအချိန်မှ သူ့စကား နားမထောင်သေးဘူးဆိုရင် သူနှစ်သက်တဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ ချက်ချင်းပေးစားမယ်တဲ့ ကွာ၊ သွားရော၊ တို့ အရမ်းဦးနှောက်ခြောက်သွားတယ်၊ တို့ ကို ကူညီပါ ချာတိတ်ရာ၊ မင်းကို တို့ ချစ်သူအထင်နဲ့ မမသိရီ ဘွားကို ပြန်ပြောလိုက်ရင် ကိစ္စပြီးပြီ၊ မမသိရီစကားဆို ဘွား ယုံတယ်၊ တို့ လည်း အဆင်ပြေ၊ ဘွားလည်း စိတ်ချမ်းသာ သွားမယ်"

သူကတော့ အလွန်အမင်းစိတ်ထက်သန်ပုံပါ။ လွယ်လွယ်ပဲ တွက်

ထားပုံရ၏။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အချိန်ပိုင်းလေးအတွင်း ချစ်သူအဖြစ် ပုံမှားရိုက်မတဲ့ လား။ ဒါကို မိန်းက အကူအညီပေးရဦးမတဲ့ လား။ ဘယ်ဖြစ်မှာ လဲ။ သူ့စကားတွေ အတိုင်းပဲ ယုံပစ်ရအောင် မိန် လူညံ့မှ မဟုတ်ဘဲ ။

သူ ပြောသလိုဆို အကူအညီကလေး မဟုတ်။ ကူညီရမည်ဆိုလျှင် တောင် ဒါ အကူအညီကြီး လိမ်ညာရမယ်ဆိုတာ ပေါ်သေးသေးမှ မဟုတ်ဘဲလေ။

သူက လက်မှ နာရီကို တစ်ချက်ကြည့်၏။

"ကူညီမလား ချာတိတ်"

မိန့်ကို မေးနေပြီ။

"ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ မိန် ကူညီလို့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး"

"ဟာကွာ"

သူက ဆံပင်တွေ သပ်တင်ရင်း စိတ်ပျက်လက်ပျက် ညည်းညူသည်

။

ပြီးတော့ မိန့်ကို ရှုတည်တည်ကြည့်ကာ တစ်ခွန်းချင်း ပြော၏။

"မင်းအနေနဲ့ အထင်သေးစရာ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါ အမှန်အတိုင်း ပြောပြတာ၊ လူတစ်ယောက်ဆီက တစ်ခုခု တောင်းဆိုဖို့ သိပ် ဝန်လေးတဲ့ ကောင်ပါ။ အထူးသဖြင့် မိန်းကလေး ဆိုရင် ပိုဆိုးတယ်၊ ခုကိစ္စမှာ မလွဲသာ မရှောင်သာ ဘွားနဲ့ ပတ်သက်လို့ ၊ ငါ့ကြောင့် ဘွား စိတ်ဆင်းရဲ နေတာ မကြည့်နိုင်လို့ ဆိုတာ မှတ်ထားစမ်းပါ။ မင်း မနစ်နာ

စေရပါဘူးလို့ ငါ ကတိပေးပြီးပြီ"

အမယ်...သူကပဲ ဒေါသနဲ့ မာမာထန်ထန်လုပ်လို့ ။ ဘာရမှာ လဲ။ လူ
ကို ဘာမှတ်လို့ တုံး။

"ဆောရီးပဲ၊ မိန့် လုံးဝ မကူညီနိုင်ဘူး"

မိန့်လည်း လေသံမာတတ်ပါတယ်။ ရှင်ကြီးထက်တောင် ဒေါသဒီဂရီ
မြင့်တတ်သေးတယ်။ သဘောပေါက်။

"မင်း ကူညီမှ ဖြစ်မယ်ကွာ၊ ငါ တောင်းပန်ပါတယ်"

တောင်းပန်တဲ့ မျက်နှာကြီးက တင်းနေ၏။ မိန့် ခုမှ ကြောက်ရွံ့စိတ်
ဝင်လာမိသည် ။ ပြောသလိုဖြစ်အောင်လုပ်မယ့် ရုပ်ကြီးပါလား။

"ဒါ ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် ရတာပဲ၊ တခြားကောင်မလေးတွေ အများကြီးပဲ
၊ သူတို့ ဆီက အကူအညီ..."

"မင်းမှ ဖြစ်မယ်ဆိုကွာ၊ အချိန်လဲ လုံးဝမရဘူး"

သူ့စကားကြောင့် ပိုဒေါသဖြစ်ရသည် ။ မိန့်က သူစေတိုင်းဖြစ်မည့် စ
က်ရုပ်မို့လို့ လား။

"ဘယ်လဲ၊ ဒါမျိုးမလုပ်နဲ့ လေ"

မိန့် လှစ်ခနဲအထမှာ လက်တစ်ဖက်ကို ဆတ်ခနဲဆွဲကာ ပြန်ထိုင်စေ
တာမို့ ချမ်းရသည့်အထဲ ရင်ထဲတုန်ယင်လာအောင် မိန့် ကြောက်သွားရ
သည် ။

သည် လို ဇွတ်တရွတ် လူတစ်ယောက်ကို မိန့် ဘာလို့ ချက်ချင်း
မရှောင်ဖြစ်ဘဲ အေးအေးဆေးဆေး လက်ခံမိပါလိမ့်။ ဒါ အကူအညီ
တောင်းတာတဲ့ လား။ တော်တော် စကား မတည်တဲ့ လူ။

"ဆောရီး...တို့ အရမ်း စိတ်ညစ်နေတယ်၊ အချိန်လဲမရှိဘူး၊ ပြောပြီး မှ တော့ တို့ အဖို့ မထူးဘူးနော်၊ တို့ ချစ်သူအဖြစ် အကူအညီမပေးနိုင်ဘူး ဆိုရင် တို့ အတင်း ဇွတ်လိုက်ချစ်နေတဲ့ မိန်းကလေးအဖြစ်ပဲ သိသွားပ လေ့စေ၊ မင်း အရှက်ရမလား၊ ဘာညာထည့်တွက်ဖို့ အခြေအနေ မပေး ဘူး၊ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ပဲ"

ဆုံးဖြတ်လိုက်ပုံနှင့် ခပ်တင်းတင်း ပြောတာမို့ မိန် ပို၍ ထိတ်လန့်သွားရသည်။ ။

စားပွဲမှာ လည်း မိန်တို့ နှစ်ယောက်တည်း။ နောက်ပြီး ထိုင်နေတာ ကလည်း နီးနီးကပ်ကပ်။

မိန် နှုတ်ခမ်းကို တစ်အားဖိကိုက်ထားမိသည်။ ။

"စိတ်ဆိုးလား၊ တို့ အခွင့်အရေးယူတာ မဟုတ်ဘူး ၊ တမင်အနိုင်ကျ င်တာလည်း မဟုတ်ဘူး ၊ တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ၊ တို့ ပြောသလိုသာ ကူ ညီလိုက်စမ်းပါ ချာတိတ်ရာ၊ မင်း ဘာမှ မထိခိုက်စေ ရပါဘူး။ ကတိပေး တယ်၊ သိသွားရင်ပြီးရော"

မိန့်မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး လေသံပျော့သွား၏။ မိန် နှုတ်ဆိတ်နေမိ၏။ ရင်ထဲမှာ လည်း တုန်နေသည်။ ။

"ဟော...ဟိုမှာ လာနေပြီ၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ကူညီစမ်းပါကွာ၊ မင်း ဘာ မှ မပြောချင်နေ၊ တို့ ဘာသာ ပြောသွားမယ်၊ သိလား"

သူက တကယ်စိတ်ကျဉ်းကျပ်နေပုံနှင့် ဒရောသောပါးဆို၏။

လာပါစေ။ ဆရာမ လာလျှင်နေရာကစောင့်ထပြီး ပြဿနာလုပ်ပစ် လိုက်မည်ဟု မိန် ခဲထား လိုက်မိသည်။ ။

ဒေါ်သီရိသိမ့်က ပိုပို့လက်လေးဆွဲကာ မိန်တို့ ဆီ ပြုံးပြုံးလေးလျှော

က်လာသည် ။

ကြည့်ရတာ သည် အချိန် မိတ်ဆက်ပေးမည်ဟု ကြိုပြောထားသည့် ပုံရသည် ။ တတ်လည်း တတ်နိုင်တဲ့ လူ။

ဆရာမမျက်နှာက လှိုက်လှဲပြီးလေးနှင့် တစ်အား ချစ်စရာကောင်း နေ၏။ မိန့် ကြက်သေသေကာ ငေးနေမိသည် ။ မိန့်တို့ ဆီလာပုံက အား ရဝမ်းသာဟန်နှင့်။

တစ်စုံတစ်ရာ ဆုံးဖြတ်လိုက်ဖို့ အရမ်းခက်ခဲသွားကာ မိန့် ဘာလုပ်ရ မှန်းမသိတော့။

ထိုလူကိုကြည့်လိုက်တော့ အချို့ဆုံးမျက်နှာထားနှင့် စားပွဲပေါ်လက် ထောက်၊ မိန့်ကို ပြီးစစလေးလုပ်ပြီး ကြည့်နေပုံက သူ့ချစ်သူအတိုင်း မြ တ်နိုးမှုအပြည့်နှင့် ဆိုသည့်ပုံစံ။

ဆရာမဒေါ်သီရိသိမ့်က မိန့်ဘယ်ဘက်ဘေးကခုံမှာ စွေခနဲဝင်လာ ထိုင်ကာ မိန့်လက် တစ်ဖက်ကို ဆတ်ခနဲဆွဲကိုင်ဆုပ်ထားသောအခါ မိန့် ရင်ထဲ လှိုက်ခနဲ အေးသွားရသည် ။

သူကတော့ သူ့မမ၏ မျက်နှာကို မိန့်ဘေးမှ ကျော်ကြည့်ကာ နဖူးပေါ် က ဆံပင်တွေကို ဆတ်ဆတ်ကလေး ခါပစ်လိုက်ပုံက ချစ်သူရှေ့ မရဲတ ရဲ မချိုမချင်ဖြစ်နေသော ကောင်ကလေး တစ်ယောက်ဟန်အတိုင်းပါပဲ။

မိန့် လက်ဖျားခါလိုက်ချင်မိ၏။

"မမသီရိ...သူ..."

"အေးပါ၊ သိပါတယ်၊ မိန့်မိန့်မိုးစက်မဟုတ်လား၊ မမက အစောကြီး ကတည်းက သိပြီးသား၊ ချစ်ပြီးသား"

မဟုတ်ဘူး ဟု ထပြောလိုက်မည့် မိန့်နှုတ်ခမ်းတွေ စေ့ကုန်တော့၏။

ဆရာမပုံစံ၊ မိန့်ကို အံ့ဩဝမ်းသာချင်ပုံပြသည့် မျက်နှာလေး။ ပိုပို၏ စူးစမ်းအကြည့်၊ ပိုင်ပိုင် နိုင်နိုင် သရုပ်ဆောင်နိုင်လျက်က မိန့်ကို စိတ်ချ ပုံမရသော သူ့ရင်တွင် စိုးရိမ်မှုတွေ အားလုံး အားလုံးကို မိန့် မြင်နေရသည် ။

တခြား တခြားသော စားပွဲတွေမှာ လည်း လူတွေအများကြီး။ သည်လိုစည်ကားနေသော မွေးနေ့ပွဲကြီးမှာ မွေးနေ့ရှင်ဖြစ်သော သူ၏ အရှက်နှင့် ဂုဏ်သိက္ခာကို မိန့် တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် စဉ်းစားလိုက်မိသည် ။

ပြီးတော့ ဆရာမလေး။

မိန့်လက်ကို ဆုပ်ထားလျက်က ဘယ်ဘက်ပါးပြင်ကို လှစ်ခနဲလာမွှေးရှိုက်၏။

ဆောင်းအအေးဒဏ်ထက်ပိုကာ မိန့်လက်ဖျားခြေဖျားတွေ အေးစက်ကုန်သည် ။ ရင်ထဲလည်း တဆတ်ဆတ် တုန်ခါ၏။

"ဟန်ဟန်စကားက ယုံရခက်လို့ မမဖြင့် ရင်တွေခုန်နေတာ ညီမလေးရ ခုမှ တစ်အား ပျော်သွားတယ်၊ ကောင်စုတ်လေး...အစောကြီးက တည်းက ပြထားရင်ပြီးရော၊ ဟင်း... ပုစ္ဆာလုပ်နေ သေးတယ်"

မောင်ငယ်တစ်ဦးကို ချစ်စနိုးမာန်နေပုံက အလွန်ချစ်မှန်းသိသာစေသည် ။

သူကလည်း တစ်အားကြီးပြီးလို့ ။

"မမလက်ဆောင် ညီမလေး"

မိန့်အင်္ကျီပေါ်မှာ ရင်ထိုးအဖြူလေးတစ်ခု လာကပ်ပေးတာ မိန့် ငြင်း

ချိန်ပင်မရ။

အရမ်းဖြူစင်နူးညံ့သော ချစ်စရာမျက်နှာလေးနှင့် ဆရာမကို မိန့် တစ်စုံတစ်ရာ ငြင်းချက်၊ ဖြေရှင်းချက် ထုတ်ပစ်လိုက်ရမှာ တကယ်ပဲ အား နာသွားရလေ၏။

မိန့်ကို သူ့မောင်ချစ်သူဟု တထစ်ချထင်ပုံကိုပဲ မိန့် ဆရာမလေးကို ကရုဏာသက်သွားရပါ သည် ။

သည် မောင်လေးတစ်ယောက်၊ ဘယ်ကောင်မလေးပဲ ရွေးရွေး တစ် အားချစ်ပစ်လိုက်မည်ဟု ဟိုးစောစောကတည်းက ဆုံးဖြတ်ချက်ချထား ပုံမျိုးမို့ မိန့် ဆရာမကိုကြည့်ကာ ရင်ထဲဖော်မပြ တတ်အောင် ခံစားလိုက် ရသည် ။

သည် လို မမကိုမှ သူ ညာရက်လေခြင်းပဲ။

မိန့်လည်း ဝိုင်းဝန်းရောညာသူ ဖြစ်ရပြီပေါ့။

ခွင့်လွှတ် မမရယ်။

ရင်ထဲလှုပ်ရှားလွန်းစွာ မိန့် ခေါင်းငုံ့နေမိသည် ။ ခုနေခါ စကားတစ် ခွန်းလိုအပ်လို့ ပြောရမည်ဆိုလျှင်ပင် မိန့် အားယူရမည့် အနေအထားပါ ။

"ညီမလေး...ဟန်ဟန့်တစ်ဝက်တော့ မမကိုချစ်ရမယ်နော် သိလား"

"ဟာ...မမကလဲ၊ ဘယ်ရပါ့မလဲ"

"အမယ်လေး...သူကတွန့်တိုနေလိုက်တာ"

ပိုပိုက ဘာမှ မသိဘဲ ခစ်ခနဲ ဝင်ရယ်၏။

မမ သီရိသိမ့်က မိန့် မေးစေ့လေး ဆွဲပင့်လျက်က...

"ရှက်နေပြီ ထင်တယ် သွားတော့မှ ပဲ"

ဟု နောက်၏။

မိန့်က အသက်မပါစွာ ပြုံးမိသည် ထင်၏။

မျက်နှာ အရမ်းပျက်နေမှာ ပဲဟု တော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိသည် ။ ပိုကဲ မိန့်ကို တစ်လှည့် ပြုံးဖြဖြဖြစ်နေသည့် ဆရာမ၏ မောင်ကို တစ်လှည့် စူးစမ်း မျက်ဝန်းလေးတွေနှင့် အံ့ဩသလို ကြည့်ကာ ရယ်ရယ်မောမော ထွက်ခွာသွားသော မမသီရိသိမ့်နောက် လိုက်ပါသွား၏။

သက်ပြင်းရှိုက်ရင်း မိန့် ရင်ထဲ လေးလံသွားရသည် ။

နက်ရှိုင်းသော အခြေအနေ တစ်ရပ်ထဲအလိုလို ပါသွားရပြီဆိုတာ စိတ်ထဲ သိလိုက် မိသည် လေ။

ဟန်ဆောင်မှုကို ကျွမ်းကျင်နိုင်နင်းလွန်းသော သူ့ကိုတော့ မိန့် တစ်ထိုင်တည်း မုန်းသွား ရပါပြီ။

ရှိနေသင့်တာထက် ပိုပြီး လိုအပ်တာထက်များ ပြီး အသုံးချပညာတစ်ရပ်အဖြစ် ဟန်ဆောင်မှု ကို လူမုန်းနိုင်လောက်အောင် ပိုင်နိုင်တတ်မြောက်နေသော သူများကို မိန့် မုန်းလေ့ ရှိသည် ။

သည် လူ ခုနမျက်နှာနှင့် တခြားစီ။

မိန့်ဆီ စ လာပြီး အကူအညီ တောင်းခံပုံမျိုးလည်း မဟုတ်။ သူ့ မမရှေ့ သရုပ်ဆောင်သော ခပ်ရှက်ရှက်၊ အနေခက်ခက် ပျော်သလိုလို ဘာလိုလို မျက်နှာပေးလည်း မဟုတ်။

ပကတိ ငြိမ်သက်တည်တံ့သော အမူအရာက စောစောကနှင့် ကိုယ်ခွဲလိုက်သလိုပါပဲလား။

သည် အရွယ်ကြီးရှိနေမှ ရည်းစားတစ်ယောက်
လက်ဆုပ်လက်ကိုင်ပြစရာ မရှိပါဟု ဆိုတာ ယုံဖို့ ထက် ရယ်ဖို့
ပိုကောင်းနေသည့် အနေအထားပါ။

မိန့်ကို ဘာသဘောနှင့်များ သည် လိုချစ်သူအဖြစ် ပုံမှားရိုက် အသိ
ပေးရတာပါလိမ့်။ သူ ပြောသလို သိပ်ချစ်ရသော ဘွားဘွားတစ်ဦးကြော
င့် တကယ်ပဲလား။ နားလည်ရ၊ ဝေခွဲရ ခက်နေတာ တော့ အမှန်ပါ။

မိန့်တို့ ဘေးနားက စားပွဲတစ်ခုမှ ရှိခနဲ လက်ခေါက်မှုတ်သံကြောင့်
မိန့် အမှတ်တမဲ့ ကြည့်လိုက်မိ၏။

ကောင်လေးတွေချည်းပဲ၊ စင်ဘက်ပဲ ဝိုင်းဝန်းကြည့်နေကြတယ်။
ဪ...ကိုးသွယ်ပဲ။

ကိုးသွယ် အလှည့် ဘယ်တုန်းက ရောက်သွားမှန်းပင် မသိလိုက်ပါ
လား။

ဘယ်ပွဲမှာ ပဲ သွားဆိုဆို မိန့်ကို မရမက ခေါ်တတ်တာ မိန့်ကလည်း
သူ့ပွဲတိုင်း လိုက်ပါရ သည် ချည်းပါ။

ခုလည်း သူနှင့်ပတ်သက်၍ မွေးနေ့ပွဲတစ်ခုကို ရောက် လာပြီး မထင်
မှတ်တာတွေ ကြုံဆုံ ခံစားလိုက်ရသည် ။

ကိုးသွယ်ကတော့ ဘာမှ သိမှာ မဟုတ်။ သူ့ဟန်အတိုင်း
မြူးမြူးကြွကြွ သီဆိုဖျော်ဖြေနေ လေသည် ။

ပိုပိုလည်း မိန့်ကို ဘယ်လိုထင်သွားသည် မသိ။ မျက်ဝန်းထဲမှာ တော
င် မသိပါလား။ ဘယ်တုန်းက ဘယ်လိုပါလိမ့်ဟူသော အံ့ဩရိပ်တွေ မိန့်
သေချာမြင်လိုက်သည် ။

ကိုးသွယ်ကိုလည်း ပြန်မေးမြန်းဦးမည်လား မသိ။

မိန့် တွေးကြည့်ရင်း စိတ်ရှုပ်သွားရသည်။ ။

သူ့ချစ်သူအဖြစ် အထင်ခံရတာ သည် တစ်ကြိမ်တည်းနှင့် ပြီးဆုံးသွားမှာ လား။

ဆရာမက မိန့်ကို ပတ်သက်သူအဖြစ် အစဉ်အမြဲ အသိအမှတ်ပြု လက်ခံသွားလျှင် ခက်ပြီပဲဟု တွေးမိသည်။ ။ အားနာတတ်တာနှင့်တော့ တစ်ခုခုကို မိန့် ရှုံးဖို့ ပဲရှိသည်။ ။

ဒါတွေ ပြန်ဖြေရှင်းပေးဖို့ သူ့မှာ အစီအစဉ်ကော ရှိရဲ့ လားပင် မသိနိုင်။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မိန့်ကို ကျဉ်းထဲကျပ်ထဲ ပို့ဆောင်ပေးလိုက်သူတော့ သူပါပဲ။

လောလောဆယ် ပိုပို မေးလျှင်ပင် ဘာဖြေရမည်လည်း စဉ်းစားမရ။

"အရမ်း ကျေးဇူးတင်တယ်ကွာ...တကယ် တစ်သက်မမေ့ဘူး"

အေးစက်စက် အသံကြောင့် မိန့် အတွေးတွေ လွင့်စဉ်သွားရ၏။

နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့ကာ သူ့ ကျေးဇူးတင်တာကိုပင် လက်မခံချင်ပုံနှင့် မျက်ခုံးရှုံ့ကြည့် သော ကောင်မလေးကြောင့် ချစ်ဟန်ဆောင်ပြီးလိုက်မိလေသည်။ ။

ဆံပင်တွေကို ဆတ်ခနဲ ပင့်တင်ကာ မျက်နှာလွှဲသွားပုံက သူ့ကို မကျေနပ်မှန်း သိသာစေသည်။ ။ မင်း ပုံစံ ယဉ်ကျေးအေးမြပုံလေးနဲ့ အဲလို ဂျစ်တစ်တစ် ဆံပင်ခါပုံလေးဟာ နည်းနည်းမှ မအပ်စပ် မလိုက်ဖက်လိုက်တာဟု ပြောချင်မိသည်။ ။

ဆံပင်တွေ ခေတ္တဖယ်ခွာသွားတော့ မျှော့ကြီးလို မည်းနက်သန်စွမ်း

သော မျက်ခုံး ထူထူ တန်းတန်းလေးကို မြင်လိုက်ရသည်။ ။ မျက်ခုံးကောင်းသလို မျက်အိမ် ကျယ်ကျယ်ကလည်း စူးရှ နက်မှောင်ကာ တော်တော်ပဲ လှသည်။ နှုတ်ခမ်းပုံက သူလို ငါလိုမဟုတ်ဘဲ ဘေးနှစ်ဖက်ကိုကားပြီး ဖောင်းသည်။ ။ ထူသယောင် ထင်ရသော်လည်း နှုတ်ခမ်းက သူမမျက်နှာမှာ ကြည့်အကောင်းဆုံးနှင့် အလှပဆုံးပါပဲ။

ဘယ်လောက်ကြာကြာ ကြည့်ကြည့်၊ အကြည့်ခံမည့်မျက်နှာလေးကို ပိုင်ဆိုင်ထားသော သူမက မာနတော့ကြီးမည့်ပုံပင်။

ဘေးတိုက် အနေအထားလေးကလည်း ချစ်စဖွယ်ပါပဲ။ မေးလေးက အဖျားနားမှာ မသိမသာလေး ချိုင့်နေ၏။

သူ့ကို မဆန့်ကျင်ဘဲ တိတ်ဆိတ်နေတာကို ဝမ်းသာကျေးဇူးတင်ရသည်။ ။ မမသီရိကို အလွန်အားနာ အံ့ဩပုံနှင့် မော့မော့လေးကြည့်နေပုံကို မျက်ဝန်းထဲမှ မထွက်ပါ။

အေးဆေးနူးညံ့သော ဗီဇလေး ရှိပုံရ၏။ အနေခက်ကာ ကြောင်နနလေး ဖြစ်နေပုံကို ချစ်ဟန်ဆောင် သနားသွားမိသည်။ ။

သူ ကံကောင်းစွာ သည် လိုမိန်းကလေးနှင့် ဆုံရတာကိုပဲ ကျေနပ်ခြင်းကြီးစွာ ဖြစ်ရ၏။

ကဲတဲတဲ စွာတာတာဆိုလျှင် သူ့ ပြဿနာတက်နိုင်သည် မဟုတ်လား။ ။

သူ့ လက်ဆောင်ကို ရရှိသူသည် သူ ပြောဖို့ လွယ်နိုင်မည့် အခြေအနေမရှိလျှင် သူ့မှာ အစီအစဉ် ပြောင်းစရာတော့ စဉ်းစားထားပါ၏။

သို့ပေမယ့် ခုလို အဆင်ပြေသွားတာကိုပဲ ချစ်ဟန်ဆောင် ပျော်သွားရပါသည်။ ။

ကိုးသွယ် သီချင်းဆိုပြီးသွားသောအခါ မိန် နေရာမှ ထရပ်လိုက်သည် ။

"ပြန်တော့မလို့ လား"

မိန် ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ လျှောက်ခဲ့သောအခါ သူပါ ကမန်းကတန်း ထလိုက်လာ၏။ မိန်နှင့် ဘေးချင်းယှဉ်လျှောက်ရင်း "ရော့" ဟု ပေးတာ မို့ ကြည့်လိုက်တော့ မိန် စားပွဲပေါ်ထားခဲ့သည့် လက်ဆောင်ဘူး အနီရဲ့ လေးမို့ ခေါင်းခါလိုက်သည် ။ ပြီးတော့ စင်မြင့်နောက်ဘက်ကို စားပွဲတွေ ကွေ့ပတ်ရှောင်ထွက်ကာ လှမ်းလာခဲ့မိသည် ။ သူက ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါနေတာမို့ မိန် စိတ်တိုချင်ရ၏။

လူတွေအချို့ ကြည့်ကုန်သည် မဟုတ်လား။

"ရော့လေ"

မိန့်လက်ထဲ အတင်းပေးနေသည် မို့...

"ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ"

မိန် ပိတ်ဟောက်ပစ်လိုက်သည် ။ သို့ပေမယ့် မသိမသာ ခပ်ကျိတ်ကျိတ် ဟောက်ရတာ။ သူက ဟန်မပျက် ဟက်ခနဲ ရယ်၏။

မိန်များ သူ့ကို စိတ်ကောက်နေသည် မှတ်နေလားမသိ။

"ဘာလို့ ထားခဲ့တာလဲ၊ မွေးနေ့ရှင်ရဲ့ စေတနာကို အသိအမှတ်ပြုပါ၊ ဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့ ချာတိတ်ရာ နော်"

စင်မြင့်ညာဘက်ထောင့်သို့အရောက် အတင်းကပ်ပေးနေပြန်တာမို့ ပိုပိုက ရယ်ကျဲကျဲလှမ်း ကြည့်နေ၏။

မိန် အမြန်ကျော်ဖြတ်ခဲ့သည် ။

"သူငယ်ချင်းမေးရင် မဟုတ်ပါဘူး၊ တို့ အကူအညီတောင်းလို့ ပါလို့ လျှောက်မပြောနဲ့ ဦး တော်ကြာ မမ ပြန်ကြားသွားရင် သွားပြီ"

မိန့်ရင်ထဲ ဒိတ်ခနဲမြည်သွားရ၏။

ပိုပို့ကို သူပါမြင်ပြီး သည် လိုပိတ်ပင်လိုက်တော့ အံ့ဩသွားသည် ။ တကယ်ပဲ မိန့်ပါ စိတ်ပါလက်ပါ ညာပေးရမည့်ပုံစံမျိုးကြီးပဲ။

မိန့် နှုတ်ခမ်းကို မွဲလိုက်မိသည် ။

"ကူညီလက်စနဲ့ ဘာမှ မပြောဘဲနေပေးပါကွာ၊ တို့ ထပ်ဆင့်ကျေးဇူး ပါပဲ"

သူ့စကားကို နားမထောင်တော့ဘဲ ကိုးသွယ်ရှိရာ မြန်မြန်လှမ်းခဲ့သည် ။

"ရော့...ဒါ ယူဦးလေ၊ တို့ ကတော့ ယူတဲ့ အထိ လိုက်ပေးရမှာ ပဲနော်"

ကိုးသွယ်မြင်သွားမှာ စိုးရိမ်သည် မို့ သူ့လက်ထဲက ဘူးလေးကို ဆောင့်ယူလိုက်မှ သူရယ်ပြီး ကျောခိုင်းသွား၏။

ကိုးသွယ်နှင့်အတူ ပြန်ဖို့ ထွက်လာခဲ့တော့ မမသီရိသိမ့်ရော သူပါ ကားနားအထိ လိုက်ပို့ကြသည် ။

သူက ကိုးသွယ်ကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောဆို၏။ မိန့် ခပ်တည်တည်ပဲ ကားထဲဝင်ထိုင်ဖို့ ပြင်လိုက်သည် ။

"ဟန်ဟန်...ညီမလေးကို နှုတ်ဆက်ဦးလေ"

မမသီရိဆိုလိုက်သောအခါ သူ မိန့်နား ဖျတ်ခနဲရောက်လာကာ... 'ကျေးဇူးပဲ၊ တို့ ကို စိတ်မဆိုးနဲ့ နော်' ဟု ခပ်တိုးတိုး အနားကပ်ဆို၏။

မိန့် ဖြုန်းခနဲ ရှက်သွားမိကာ ကားပေါ် ခပ်သွက်သွက် တက်ထိုင်လိုက်မိသည်။ ။

ကိုးသွယ်က ခေါင်းဘက်မှ ပတ်ကာ မိန့်ဘက်ခန်းကို လာဖွင့်ထိုင်၏။

မမသီရိနှင့် သူက ရယ်ရယ်မောမော လက်ပြကျန်ရစ်၏။ ကားခြံပြင်ရောက်မှ မိန့် ကိုးသွယ်ဘက် လှည့်လိုက်မိသည်။ ။

"ကိုးသွယ်"

"ဟင်"

"ခုနလူနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ"

"ဆရာမ မောင်ကို ပြောတာလား"

"အေးလေ"

"ချစ်ဟန်ဆောင် တဲ့ "

"ဟင်...တကယ်"

"အေးလေ...နင် မသိဘူးလား၊ ခုနက နင့်ကိုတောင် နှုတ်ဆက်နေပါသေးတယ်"

"သိတော့ သိတယ်၊ နာမည်မသိတာ"

"ဖြစ်ရမယ် နင်ကတော့ အိမ်မှာ တုန်းက မွေးနေ့ဖိတ်စာလည်း ငါ ပြသားနဲ့၊ ဒါတောင် နာမည် မသိဘူးလား၊ တကယ် ရယ်ရတယ်"

"ရယ်ပေါ့"

"အဲဒီလူကြီး အရမ်းချောတယ်နော် မိန့်မိန့်၊ ဆရာမနဲ့ လည်း မတူဘူး၊ မေးကြည့်တော့ တစ်ဝမ်းကွဲတဲ့ ဟ၊ သိလား"

မိန့် ကြားမိပေမယ့် ဘာမှ ပြန်မမေးဖြစ်တော့ပါ။

ခါတိုင်း ဘာအကြောင်းလေးပဲဖြစ်ဖြစ် စကားစပ်မိလျှင် အလျင်မပြတ်အောင်ဆွေးနွေး မိတတ်ပေမယ့် သည် တစ်ခါတော့ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ နှုတ်ဆိတ်နေမိသည် ။

သည် လူကို စိတ်ပျက်မိရာ၌ နာမည်ကိုပါ စိတ်ပျက်စရာကြုံရလေ၏။

မမသီရိသိမ့်ကတော့ ဟန်ဟန်ဆိုပြီး ချစ်စနိုးလုပ်လို့ ။

သည် လူ့အကြောင်း မသိလို့ ဘဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။

အခန်း (၂)

ကက်ဆက်မှ သီချင်းသံတိုးသဲ့သဲ့လေး ပြီးဆုံးသောအခါ မိန့်မျက်လုံး
တွေလည်း မှေးစင်းကုန်သည်။ ။

အိပ်ချင်တုန်း အိပ်ပစ်လိုက်မည်စိတ်ကူးနှင့် ခေါင်းအုံးကိုပိုက်ကာ
ကိုယ်ကိုတစောင်း အနေအထားပြောင်းပြီး မျက်ဝန်းတွေကို စိတ်အေး
သက်သာစွာ အားပါးတရ မှေးမှိတ်လိုက်တော့ သည်။ ။

အိပ်ပျော်လွယ်သူမို့ ခဏအကြာမှာပဲ အသက်ရှူနှုန်းမှန်မှန်ဖြင့် ငြိမ်
သက်သွားရ၏။

သာသာလွမ်းထွဋ် သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ညည်းလက်စနှင့် မမမိန့်
အခန်းထဲဝင်ခဲ့မိသည်။ ။

ဘယ့်နှယ် ထမင်းစားချိန်ပင် လွန်နေပြီ။

မမ ဘာလုပ်နေပါလိမ့်။

ခြေဖွင့်ခဲ့၏။

"ဟာ...ညနေဘက်ကြီး အိပ်နေပြန်ပြီ"

နှုတ်မှ ဆိုရင်း မမမိန့် ခုတင်နား လာငုံကြည့်သည်။ ။

"မမမိန့်"

နားနားကပ်ကာ နှိုးလိုက်သည်။ ။

သာသာခေါ်သံကြောင့် မိန့် အာရုံပျက်သွား၏။ အိပ်ချင်မူးတူး အရသာလေးကို လာဖျက်ဆီးသော သာသာကို အော်ပစ်ချင်ရသည် ။ ငါအိပ်မလို့ ။ လာမရှုပ်စမ်းနဲ့ ဟု ဆိုချင်ပေမယ့် နှုတ်တွေလေးလံနေရသည် ။ မျက်လုံးလည်း မဖွင့်ချင်။

ခက်တာက ‘မမမိန့်...မမမိန့်’ဆိုသော အသံကို ဤနားက သေချာကြားနေလျက် ကြီးစွာ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရလေ၏။

"မမမိန့်"

လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်လှုပ်နှိုးလိုက်သောအခါတွင် မူ မိန့် တကယ် နိုးသွားရလေသည် ။

"ဘာလဲ"

မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်ပြီးတာနှင့် ခပ်ဆတ်ဆတ် ဆိုလိုက်တာမို့ သာသာက ရယ်၏။

"မမ အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်နေတာလား၊ သာသာမှ မသိဘဲ"

"ဘာမသိတာလဲ၊ အိပ်ပြီဆို လာနှိုးတာပဲ၊ သိပ်ရှုပ်တယ်"

"ဟား...ဟား...တို့ မမတစ်ယောက်အိပ်ပုပ်ကြီးသလောက်လဲ မဝဘူး"

မိန့် နည်းနည်းပိန်တာကိုပဲ သူက အမြဲရှုတ်ချတတ်သည် လေ။ သူက အရပ်မြင့်မြင့် ပြည့်ပြည့် ဖြိုးဖြိုး၊ အသားကျတော့လည်း မိန့်နှင့် တန်းတူ ဖြူဆွတ်နေတာမဟုတ်လား။

"ထလေဗျာ...ထမင်းစားမယ်"

"မေမေကော..."

"ပြန်မရောက်သေးဘူး၊ ခုန ဖုန်းဆက်တယ်၊ နည်းနည်းနောက်ကျမ
ယ်တဲ့ "

"ငါ မေမေလာမှ စားတော့မယ်"

"သာသာ ဆာပြီ"

"စားပါလား ကိုယ့်ဘာသာ"

"တစ်ယောက်တည်း ပျင်းစရာကြီး"

"ဒါဆို စောင့်ပေါ့၊ ငါတို့ နဲ့ မှ စား"

"မဖြစ်ဘူး၊ သွားစရာရှိတယ်၊ ပိုင်စိုးတို့ ဘက် ခဏသွားမလို့ ၊ ထ၊ စ
မ်းပါဗျာ၊ မမမိန်ကလဲ"

မထလည်း ဆွဲထူမည့် ကောင်လေးမို့ မိန်က ထိုင်ရင်း သာသ့ခေါင်း
ကိုလည်း မမီမကမ်းနှင့် တစ်ဆက်တည်း လှမ်းခေါက်လိုက်၏။

သာသာက ရှောင်ရင်း မိန်ကို ပြောင်ပြ၏။

ပြောင်ချော်ချော်မျက်နှာလေးက အပြစ်ကင်းစွာ ကြည့်ကောင်းနေပြ
န်၏။

ရုပ်ရည်ပါရမီမှာ တော့ မိန့်ထက် သာလွန်သည် ဟု အများက မှတ်ချ
က်ပြုကြသည် ။

သည် မောင် ချစ်စရာကောင်လေး တစ်ယောက်ကြောင့် မိန်လည်း မျ
က်နှာပွင့်ရသည် ။ ကောင်မလေး တစ်ယောက်ယောက် လက်ထဲပါသွား
မှာ ပင် ကြံဖန်စိုးရိမ်ရသည့် အဖြစ်ပါ။

သာသာကို ငေးမောရင်းက မိန်လို နှမြောစိတ်မရှိဘဲ မောင်၏ ချစ်သူ

ကို သူပါအစွမ်းကုန် ချစ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားပုံရသော ဆရာမ မျက်နှာ
လေးကို လှစ်ခနဲ မြင်ယောင်လိုက်မိ၏။

ညီမလေးဟု ယုယတွယ်တာစွာ ခေါ်ငင်ပုံလေး ရင်ထဲကပါလို့ ပဲလား
မသိ။ အရမ်း အသက်ပါကာ မိန့်နားထဲ စွဲငြိကြည်နူးမိလေသည် ။

သာသာကော ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို သူ့ချစ်သူပါဟု ခေါ်
ဆောင်လာပြလျှင် မိန့် သည် လိုသဘောထား ကြီးနိုင်ပါ့မလား။

ရယူလိုခြင်း၊ ကြီးမားသော မိန့်အချစ်တွေကို လျှော့ချပစ်နိုင်ပါ့မလား
မိန့် မတွေးတတ်။

ခုလို စဉ်းစားကြည့်တာနဲ့ ပဲ မိန့်ရင်တွေ လေးနေရပါပြီ။

သည် မောင်လေးတစ်ယောက်တည်းရှိတာ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ချစ်
သူတွေဘာတွေ မမြင်ချင် ပါဘူး၊ မထားရပါဘူး။

အစွန်းရောက်တယ်ဆိုရင်လည်း ခွင့်လွှတ်ရမှာ ပဲ သာသာ။

မမမိန့် သိပ်ချစ်လို့ ပဲ နားလည်ပေါ့။

မမသီရိသိမ့်လို အစွမ်းကုန် နားလည်နိုင်ခြင်းနဲ့ သဘောထားကြီးဖို့
ဆိုရင်တော့ မိန့် အချိန်ယူ လေ့ကျင့်ရဦးမှာ ပါပဲ။

"ဟာ...ငေးနေပြန်ပြီ၊ သာသာချောလို့ လား"

မှန်တင်ခုံရှေ့ရပ်ကာ ဆံပင်တွေကို ပုံပန်းကျအောင် ပြုပြင်ဖြီးသင်ရ
င်း မချိုမချည် လှည့်မေးတာမို့ မိန့် နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်မိသည် ။

"ဒီရပ်ကြီးများ "

"ကျောင်းမှာ ‘ကင်း’နော်၊ မမမိန့် သိရဲ့ လား"

"ဒီလောက်မင်းသားရှုံးအောင် ပြင်နေမှ တော့ အားနာပါးနာ ‘ကင်း’

ပေးရတော့မှာ ပေါ့၊ ဒါဆန်းလား"

တမင် ပြောလိုက်ရပေမယ့် သာသာ အမြဲတမ်း လှပကြော့မော့နေမှ ကျေနပ်သူက မိန့်ပါ။

သည် မောင်လေးတစ်ယောက်ကို အချောဆုံးကွဟု လည်း ဂုဏ်ယူချင်သည် ။ အတော်ဆုံးကွ ဟု လည်း မော်ကြွားချင်သည် ။ လောဘကြီးလိုက်တာဆိုလျှင်လည်း မိန့် ဖြုနိုင်မည် မထင်ပါ။

"ဒါ ဘာကြီးလဲ"

သာသာ ကောက်ယူပြသော ဘူးနီလေးကြောင့် မိန့်ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားရ၏။

လွန်ခဲ့သည့် တစ်ပတ်ကတည်းက မှန်တင်ခုံပေါ် တင်ထားမိတာ။

"ဟင်...မမ"

သာသာက သေချာလှည့်ပတ်ကြည့်ရင်း မေးသည် ။

"လက်ဆောင်"

"ဘယ်သူ့ဖို့ လဲ"

သည် ကောင်ရှုပ်လေး စပ်စုပြန်ပြီ။

"သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်"

မိန့် မယုတ်မလွန် ဖြေလိုက်သည် ။

"မမက ပေးမလို့ လား အထဲမှာ ဘာလဲ"

ဘူးကို နား နား ကပ်ခေါက်ကြည့်ရင်း တကယ်ပဲ စိတ်ဝင်စားနေတာ မို့ မိန့် ဘာပြောရမှန်း မသိ။

အထဲမှာ ဘာလဲ။ မိန့်ကိုယ်တိုင်ပင် သိတာမှ မဟုတ်ဘဲ။

မုန်းလွန်းလို့ သည် ဘူးကြီး ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဘဲ သောင်တင်နေတာ။

"မမမိန့်...ဘာလဲ၊ သာသာ မသိရဘူးလား...ဟင်၊ မသိရဘူးလား မမ"

မိန့်မျက်နှာကို အဖြေရှာသလို ကြည့်နေပြန်သဖြင့် မိန့် ရယ်လိုက်မိသည်။ ။

သာသာက ခုမှ ပိုသိချင်ပုံမျိုးနှင့်...

"ဘယ်သူ့ဖို့ လဲ မမ၊ စာလဲ မကပ်ထားဘူး"

သာသာအပြောကြောင့် မိန့် ပိုရယ်မိသည်။ ။

"သိချင်ရင် နင့်ဘာသာ ဖွင့်ကြည့်ပေတော့"

သာသာက မိန့်ဆီ ယူဆောင်လာရင်း...

"သေချာထုပ်ထားတာ၊ ဘယ်ဖွင့်လို့ ကောင်းမလဲ၊ ဘာလဲဆိုတာပဲ ပြောပြလိုက်၊ သိပ်လဲ မလေးဘူး"

"ဘာလဲဆိုတာတော့ ငါလဲ မသိဘူး"

"ဟာ...မမမိန့်ကလဲ၊ မပြောချင်လဲ နေတော့ဗျာ"

သာသာက စိတ်တိုချင်ယောင်ဆောင်ကာ ဘူးကိုမှန်တင်ခုံဆီ သွားပြန်တင်၏။

"တကယ်ပြောတာပါ သာသာရယ်၊ သူများ လက်ဆောင်ပေးထားတာ၊ ငါလည်း နင်နဲ့ အတူတူပဲ၊ ကြည့်မှ မကြည့်ရသေးဘဲဟာ"

မိန့်လည်း သူ စိတ်မတိုမှန်း သိလျက်က ပြန်ချော့ရ၏။

"ဟုတ်လား၊ ဒါဆိုရင် သာသာ ထုတ်ကြည့်လိုက်မယ်"

သိလိုစိတ် မရှိတာမို့ ခုတင်ပေါ်မှ ဆင်းကာ မိန့် အခန်းပြင်ထွက်ခဲ့သည် ။

"ဟာ...မမကြည့်စမ်း၊ လှတယ်ဗျာ"

သာသာ ကမန်းကတန်းထုတ်ယူကာ မိန့်ဆီ နောက်မှ ပြေးလိုက်လာ၏။

စက္ကူပတ်ဖြေလက်စ ကော်ဘူး အကောင်းစားလေးတစ်ခု၊
ထိုအထဲမှာ မှ အဖုံးဖွင့်လျက်သား ကတ္တီပါဘူး အနီးရဲရဲလေး၊ ဘူးထဲက ဂွမ်းစပေါ် ဝင်းလက်ပြောင်မြောက်စွာ ရှိနေတာက လက်စွပ်ကလေး တစ်ကွင်း။

မျက်နှာရှေ့ထိုးပြလာတာကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး မိန့်အကြည့်လွှဲလိုက်ပေမယ့် သာသာက ရှေ့မှာ ပိတ်ရပ်ကာ လက်စွပ်ကို ထုတ်ယူလိုက်၏။ ဘူးခွံကို မိန့်လက်ထဲပေးပြီး သူက သေချာကြည့်သည် ။

"မမမိန့် နောက်နေတာလား၊ ဒါ မေမေ ဝယ်လိုက်တာလား၊ ကောင်းတယ်ဗျာ"

နှုတ်ကဆိုရင်း သူ့လက်ချောင်းတွေထဲ တစ်ချောင်းပြီးတစ်ချောင်း စွပ်ကြည့်နေပြန်၏။

"နာတာပဲ၊ သာသာနဲ့ မတော်ဘူး"

တဖျပ်ဖျပ်လက်နေသော လက်စွပ်ကိုကြည့်ရင်း မိန့်မျက်ဝန်းတွေ ပြူးကျယ်ကာ အံ့သြရပါသည် ။

ရက်ရောသည် ဆိုပေငြား သည် အထိတော့ ရယ်ရောဖို့ မကောင်း။

"ဘလူးဒိုင်မွန်းပဲ၊ အပြာရိပ်သမ်းနေတယ်၊ အရည်အသွေးကောင်းတယ်ဗျ၊ မမရ"

အရေးထဲ သာသာက လက်စွပ်ကို သေချာကြည့်ကာ နားလည်ပါးလည် မှုတ်နေသေးသည် ။

"အမယ်...သူ့ကိုယ်သူများ သိသလိုလိုနဲ့ "

"ဒီလောက်တော့ သိတာပေါ့၊ မေမေ ပြောထားတာပဲ၊ ဒါ စိန်ပြာ၊ ဒီ အနေဆို ဈေးက..."

"တော်ပါပြီ"

မိန့် လက်ကာပြတော့ သာသာက ရှက်ရယ်ရယ်၏။

မေမေက စိန်ပွဲစားလုပ်နေတာမို့ မိန့်တို့ လည်း တီးမိခေါက်မိတော့ ရှိတာအမှန်ပါ။

ဈေးနည်းတာ မဟုတ်ဟု သိလိုက်သည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မိန့်ခေါင်းထဲ ပိုမိုရှုပ်ထွေးသွားရ လေသည် ။

ဘာသဘောနဲ့ သည် လောက် အဖိုးတန်ကြီး ပေးပစ်ရတာလဲ။

တွေးမတတ်အောင် ဖြစ်သွားရသည် ။ တခြားပစ္စည်းတွေ မိန့် သိသလောက် တန်ဖိုး အများကြီး သိပ်မဟုတ်ပါဘူး။

မိန့် တွေးနေမိစဉ် သာသာက မိန့် ဘယ်ဘက်လက်ကို ဆွဲယူကာ လက်စွပ်ဝတ်ပေးလိုက်၏။

"မမမိန့် ညာနေတာ၊ မမဖို့ မေမေ ဝယ်ပေးတာမဟုတ်လား"

မိန့် ဘာမှ ပြန်မပြောမိ။ မိမိလက်နှင့် အံဝင်ခွင်ကျ လိုက်ဖက်လွန်း

လှသော လက်စွပ်ကလေး ကိုသာ ငုံ့ကြည့်နေမိသည်။ ။

သေချာကြည့်မှ လက်ကလေးနှစ်ဖက် တွဲထားပြီး ယင်းပေါ်မှာ မှ စိန် ပွင့်လေးတင်ထားပုံ သေသေသပ်သပ် လက်ရာလေးကိုတွေ့ရသည်။ ။

လက်ရာမြောက်သလောက် အနုစိတ်ထားတာ ထင်ရှားနေပါ၏။

မိန့် ပြန်ချွတ်မည်ပြုတော့ ‘နောက်မှ သိမ်းစမ်းပါဗျာ၊ ကြာနေပြီ၊ ထမင်းသွားစားစို့’ဆိုပြီး သာသာက အတင်းဆွဲခေါ်တော့၏။

သက်ပြင်းရှိုက်ရင်း သာသာ ဆွဲခေါ်ရာနောက် လိုက်ပါလာဖြစ်သည်။ ။

မိန့်ခေါင်းထဲ စဉ်းစားစရာတွေ ပြည့်နှက်လာသည်။ ။

သည် ဘူးလေးသွားယူပြီး မကြာခင် မိန့်ဆီ ချစ်ဟန်ဆောင် ရောက်လာပုံနှင့် ပြောဆိုပုံတွေ ပြန်သုံးသပ်ကြည့်သည်။ ။

တမင်တကာ စီစဉ်ထားတာ ထင်ရအောင်လည်း သည် လက်ဆောင်ကို မိန့်ကိုယ်တိုင် မဲနှိုက် ရွေးချယ်ခဲ့တာပါ။

သို့ပေမယ့် မိန့် ထားခဲ့တော့ အတင်း လိုက်ပြန်ပေးတာ။ သူ့ကို မိန့် ပြန်ပေးမည်ဆိုတော့ စိတ်တိုသွားတာတွေ၊ ထူးခြားမှု တစ်ခုခုတော့ ရှိနေမှာ ပေါ့။

အဖြေရှာမရသော တွေးတောခြင်းတွေကို အဆုံးသတ်လိုက်ပေမယ့် မိန့်ရင်ထဲ တစ်ခုခုတော့ ကျန်နေခဲ့သလိုချည်းပါပဲလေ။

သေချာသာ မသိတာ။

သည် လူ တစ်ခုခုတော့ ရှုပ်ထားပါပြီ။

အခန်း (၃)

"မင်းဥစ္စာက ပုံပြင် ဆန်ဆန်ပါပဲလားကွ"

နိုင်သျှမ်း၏ မှတ်ချက်ကြောင့် အဟဲဟု ရယ်ကျဲကျဲလုပ်လိုက်မိသည်။ ။

"ဒါဆို ဒီလက်စွပ်က မင်းလုပ်ထားတာပေါ့"

သူ့လက်ထဲမှ လက်စွပ်ကို တဆဆပြုရင်း နိုင်သျှမ်းက မေးသည်။ ။

ချစ်ဟန်ဆောင်က ခပ်ပြီးပြီးပဲကြည့်နေသည်။ ။

"မင်း တော်တော်အရစ်ရှည်တဲ့ ကောင်ပဲ"

"ဒါကတော့ကွာ"

စကားမဆက်ဘဲ ချစ်ဟန်ဆောင် ရယ်နေလိုက်သည်။ ။

"လုပ်ချင်ရာလုပ်တဲ့ ကောင်၊ အဲဒါမျိုး ရုပ်ဆိုးဆိုးခပ်စွာစွာနဲ့ တွေ့မှ ကြည့်ကောင်းမှာ "

"မဆိုးဘူးကွ၊ ရုပ်လည်း မဆိုးဘူး၊ အသံလည်း မဆိုးဘူး"

ချစ်ဟန်ဆောင် တမင်ဂုဏ်ယူပြီး ပြောလိုက်သည်။ ။ နိုင်သျှမ်းက အမြင်ကတ်ပုံနှင့် ရှုံ့မဲကြည့်၏။

"တော်ပါသေးရဲ့ ၊ မင်းမွေးနေ့ပါတီကို ရောက်မလာတာ၊ နို့မဟုတ် ဆို မင်းကို ဘယ်အချိန် ပါးထရိုက်မလဲ ရင်တမမကြည့်ရှုနေရဦးမယ်"

"ငါလည်း နည်းနည်းတော့ စိတ်လှုပ်ရှားသားကွ၊ ဒါပေမဲ့ သိတယ်မဟုတ်လား၊ စွတ်တင်ထားရတာပဲ၊ ပထမတော့ ကိုယ့်အတွေးနဲ့ ကိုယ် ဟုတ်နေတာပဲ၊ တကယ်လက်တွေ့ကျ တော်တော်အူကြောင်ကြောင်နိုင်တာ၊ ပျော်ဖို့ လည်း ကောင်းတယ်ကွ၊ ရင်တွေမခုန်စဖူး ခုန်လာတာ၊ ဂိမ်းတစ်ခုပဲကွာ၊ ငါ့တစ်သက်တော့ အဲဒီတစ်ခါ အပျော်ဆုံးပဲ၊ မင်းဘာသိလဲ"

နိုင်သူမ်းပခုံးကို စိတ်လိုက်မာန်ပါ တစ်အားပုတ်ပြီးမှ ဘေးချင်းကပ်ထိုင်လိုက်သည်။ ။

ချစ်ဟန်ဆောင် ခုတင်ပေါ်မှာ နိုင်သူမ်းက ခြေချထိုင်နေတာမို့ ချစ်ဟန်ဆောင် ပစ်ထိုင် လိုက်သောအခါ ပိန်ညှောင်ညှောင် နိုင်သူမ်းမှာ ယိုင်သွားရတော့၏။

"ဖြည်းဖြည်းလုပ်ပါကွာ"

"ဟား...ဟား...ဟား မင်းကလည်း တော်တော်ပျော့တဲ့ ကောင်ပါလား"

"သတိမထားလို့ ပါကွာ"

"ထားပါတော့"

နိုင်သူမ်းက အလိုက်သင့်ပြင်ထိုင်ရင်း ချေပစကားဆိုတာမို့ ချစ်ဟန်ဆောင်က အတွန့်တက် မနေတော့ပါ။

ကျောင်းသားဘဝကတည်းက နိုင်သူမ်းကို စချင်လျှင် မင်းနဲ့ ငါ လက်ချင်းလှဲမလားဟု စိန်ခေါ်နေကျ။ သည် ကောင်ကလည်း ဘယ်တော့မှ အလျှော့မပေး။ မနိုင်လျှင်သာ တက်တခေါက်ခေါက်နှင့် စိတ်တိုနေတတ်သည်။ ။ ခင်ဖို့ ကောင်းသလောက် ရယ်လည်း ရယ်ရသော ချစ်ဟန်ဆောင်၏ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းပါပဲ။

ညီအစ်ကို မရှိသည့် လူမို့လားတော့မသိ။ နိုင်သူမ်းကို တကယ့်ညီအစ်ကိုအရင်းလို ချစ်ဟန်ဆောင် ချစ်သည် ။

နိုင်သူမ်းကလည်း တစ်ဦးတည်းသော သားပီပီ ချစ်ဟန်ဆောင်ကိုပဲ တွယ်တာမှုရှိနေသည် ။ ငယ်ငယ်ကတည်းက လည်ပင်းဖက် ကြီးပြင်းခဲ့ရတာဆိုတော့ အကုန်လုံး ရင်ဖွင့်ဆွေးနွေးနေကျ။

နိုင်သူမ်းက သဘောလိုက်နေသော နှစ်နှစ်နီးပါး အချိန်ပဲခွဲနေဖူးသေး၏။

ချစ်ဟန်ဆောင် မွေးနေ့ပွဲအမီ ပြန်ရောက်မည်
ထင်ထားခဲ့သော်လည်း နိုင်သူမ်းက မနေ့ကမှ ရောက်သည် ။

ရောက်ရောက်ချင်း စကားပြောချိန် မရတာမို့ သည် နေ့မှ အေးအေးလူလူပြောဆိုရလေသည် ။

"ဟန်ကြီး...ဒါဆို ဘွားက မင်းကို သဘောတက်ခွင့် ပေးပြီလား"

"အာ...ဘယ်ကလာ မင်းကလဲ၊ ဘွားက ငါ့ကို လက်ထပ်ပေးပြီးမှ လုပ်ချင်တာ လုပ်ခွင့်ရှိမယ်လို့ တစ်ချက်လွှတ်မိန့်ထားတာ၊ ခုတောင် အဲဒီကောင်မလေး ခေါ်ခဲ့ရမယ်ဆိုလို့ ညစ်နေတာကွ"

"ဟုတ်သားပဲ၊ ကိုယ့်ရည်းစားပဲ ခေါ်ခဲ့ရောပေါ့ ဟဲ...ဟဲ"

"မင်းနော်"

ချစ်ဟန်ဆောင် နိုင်သူမ်းလက်မောင်းကို တွန်းထိုးပစ်လိုက်၏။

ချာတိတ်မမျက်နှာလေးကို ကွက်ခနဲ မြင်ယောင်လိုက်မိကာ အားလည်း နာသွားရပါသည် ။

စေ့စေ့တွေးကြည့်မည်ဆိုလျှင်တော့ သူ့ကို မုန်းချင်စရာပါ။ တို့ ချစ်

သူအဖြစ် ခဏလောက် ကူညီစမ်းပါဆိုတာ တကယ်ဆို မာရေကျောရေ နှင့် အခွင့်အရေးယူပစ်သည့် ကိစ္စပဲ။

နိုင်သျှမ်းဆိုသကဲ့သို့ ပါးရိုက်မခံရခြင်းက သည် ကောင်မလေး အလွန်သဘောထား နူးညံ့လို့ ပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။

"မင်းက ခဏတာ ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး ဟန်ကြီး၊ စဉ်းစားကြည့်၊ ဒါရေရှည်ပြဿနာ"

နိုင်သျှမ်းက သေချာစဉ်းစားသလို ပြောတာမို့ ချစ်ဟန်ဆောင်လည်း တွေ့သွားရသည် ။

"ငါမှားနေပြီလား နိုင်ကြီး၊ မင်း ဘယ်လိုဝေဖန်မလဲ"

သူမေးခွန်းထုတ်လိုက်မိသည် ။

"မင်းကွာ၊ ဘွားဘွားပေးစားတာကို ယူလိုက် ပြီးရော"

"တော်စမ်းပါ နိုင်ကြီးရာ၊ မင်းသူငယ်ချင်းအကြောင်း နည်းနည်း ပြန်စဉ်းစားကြည့်လိုက်၊ ချစ်ဟန်ဆောင်ဟာ ဘယ်လိုလဲ၊ ဘယ်လိုနေချင်တာလဲ၊ တော်တန်ရုံ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ငါဘယ်လိုမှ ချစ်လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ အိမ်ထောင်ရေးလည်း လုံးဝစိတ်မဝင်စားသေးဘူး"

"မင်းအရွယ် စဉ်းစားသင့်ပြီ"

"ဒါဖြင့် မင်းကော"

နိုင်သျှမ်းက တဟဲဟဲ အရင်ရယ်နေသည် ။ ပြီးမှ ကြိုက်တာ မတွေ့သေးလို့ ပေါ့ဟု ဖြေနေကျ အဖြေကိုပဲ ဖြေ၏။

နည်းနည်းတော့ သည် ကောင် ပိုသွားပြီ။ အမှန်မှာ သူကြိုက်တာ တွေ့နေပြီ။ သိသည် ပေါ့။

သည် လောက် အနေနီးစပ် ချစ်နိုင်ခဲ့တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေပဲ။ တစ်ဦးရယ်ထဲကအကြောင်း တစ်ဦး မှန်းဆနိုင်နေပါပြီ။

ငယ်စဉ်ဘဝတစ်လျှောက်လုံး အားကစားနှင့် ကျောင်းစာပဲ စိတ်အားသန်ခဲ့ကြသည်။ အပျော် သဘောမျိုး အထိုက်အလျောက်ရှိခဲ့ပေမယ့် တကယ်တမ်း လက်တွဲဖော် မရွေးမိခဲ့ကြသေးပါ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထင်ကြီးစိတ်များ ပြီး တော်ရုံ မိန်းကလေး အထင်မကြီးတတ်သော ဘဝင် ခပ်မြင့်မြင့် ယောက်ျားတွေထဲ သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး ပါခဲ့ကြသည်။

နိုင်သူမ်းက နည်းနည်းပါးပါးဖြစ်ဦးမည်။ ချစ်ဟန်ဆောင်က ပိုဆိုးသည်။ ကောင်မလေး မြောက်မြားစွာက သူ့ကို စိတ်ဝင်စားသောအခါ နဂိုရှိနေသော မာနက နှစ်ဆလောက်မြင့်သွားသည်။

ကိုယ်ချစ်တာလည်း မရွေးချယ်ချင်၊ သူချစ်တာလေးကျတော့လည်း တကယ်ချစ်တာဟု မယုံချင်။ ချစ်စရာအကြောင်းတွေ ရှိနေလို့ သာချစ်ကြသည် ဟု ပဲ တစ်သမတ် တွေးထားလိုက်တော့ ချစ်ဟန်ဆောင်အတွက် ချစ်သူဆိုတာ အတော်ကြီး ရှားပါးခဲ့ရတော့၏။

သည် လိုအချိန်မှာ နိုင်သူမ်းက မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ခါတိုင်း ပုံစံနှင့်မဟုတ်ဘဲ လေးနက်စွာ စိတ်ဝင်စားလာသည်။ သူသင်္ဘောလိုက်ခွင့်မရခင် ခရစ်စမတ် ညတစ်ခုမှာ စကတ် ကလေးနှင့် သီချင်းဆိုသော ကောင်မလေး တစ်ယောက်ကိုမှ တဖွဖွ ပြောမဆုံးဖြစ်နေခဲ့တာ။ နိုင်သူမ်း အသည်းအသန်မဖြစ်ပေမယ့် အတိအကျ ဝန်မခံခဲ့ပေမယ့် တကယ်လှုပ်ရှားသွားပြီဆိုတာ ချစ်ဟန်ဆောင် သိခဲ့ရပါသည်။

အဲသည် ကောင်မလေးက နောင်သောအခါ အဆိုတော် ကိုးသွယ်ဆိုပြီး ကျော်ကြားလာ တော့၏။ နိုင်သူမ်းကတော့ တဖြည်းဖြည်း

ညင်း အေးစက်သွားကာ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ ရင်ထဲမှာ မရှိတော့တာမျိုး တော့ မဖြစ်နိုင်ဟု ချစ်ဟန်ဆောင် ထင်သည် ။

"ရေစက်ဆိုတာ ငါယုံတယ် နိုင်ကြီး၊ ပတ်သက်စရာရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ လာကြုံနိုင်ဖို့ ကျ ကမ္ဘာကြီးဟာ သိပ်ကျဉ်းတာပဲ၊ မလွဲမရှောင်သာ ဆိုကိုဆုံခွင့်ရတယ်၊ မင်းလက်ခံလား"

"ဘာကိုပြောတာလဲ"

"ငါပြောတဲ့ အဆိုတော် ကောင်မလေး တစ်ယောက်နဲ့ ပါလာတယ် ဆိုတာ ဘယ်သူမှတ်လဲ... မင်းရဲ့ ကိုးသွယ်နဲ့ "

"ဟာ"

နိုင်သူမ်း အံ့ဩသွားပုံရ၏။ ပြီးမှ မျက်နှာလွှဲသွားသည် ။

"ချစ်ဟန်ဆောင်ရှေ့မှာ လာဟန်ဆောင်ဖို့ မစဉ်းစားနဲ့ နော် နိုင်ကြီး၊ မင်း စိတ်ဝင်စား နေတုန်းပဲ မဟုတ်လား"

လူတစ်ယောက်ကို မရမက လှည့်ပတ်မေးမြန်းတတ်သော၊ လိုချင်သော အဖြေမရမချင်း တတ်နိုင်သမျှ ချောင်ပိတ်ဖဲ့ထုတ်တတ်သော ဉာဉ်ရှိတာကို အစဉ်းသိမို့ နိုင်သူမ်းက ချစ်ဟန်ဆောင် မျက်လုံးထဲ တည့်တည့်ကြည့်သည် ။

ပြီးတော့ ခပ်ဖွဖွပြီး၏။

"မင်း ဘယ်လိုထင်လဲ"

ချစ်ဟန်ဆောင်က အောင်နိုင်သူလို ဟက်ခနဲရယ်၏။

ခုတင်ပေါ်မှ ထကာ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို သွားဆွဲထုတ်လာတော့ နိုင်သူမ်းမျက်လုံး ပြူးရတော့၏။

မခံစားနိုင်လွန်းစွာ ရင်ဖွင့်ထားသော ဝါကျလေးများ နှင့် အတူ ဓာတ်ပုံသုံးပုံ။ ‘ကိုးသွယ်’ ပုံလေးတွေ အလွမ်းပြေစုဆောင်းထားတာကြာပြီ။

ဟန်ကြီး ဘယ်တုန်းက တွေ့ပြီး ယူထားပါလိမ့်။

ခုမှ တော့ မထူးတော့ပြီ။ စာအုပ်ကြီး လာချမပြခင် အော်ရယ်ပစ်လိုက်သည် ။

"ဟေ့ကောင်...ရယ်မနေနဲ့ ၊ ဝန်ခံပြီလား...ပြော"

"အေး...အဲဒါကြီး ထားလိုက်စမ်းပါ"

မရှက်စဖူး ရှက်နေပုံက ခံစားမှု အတိမ်အနက်ကို လှစ်ပြခြင်းပဲဟု ချစ်ဟန်ဆောင် နားလည် လိုက်မိသည် ။

စာအုပ်ကို စားပွဲပေါ်ချပြီး နိုင်သျှမ်းရှိရာ ပြန်လာထိုင်၏။

"မင်း ဘာဖြစ်လို့ ကျိတ်မြဲနေရတာလဲ နိုင်ကြီး၊ အဲဒါ တစ်ခု ငါနားမလည်ဘူး"

"သူနဲ့ ငါနဲ့ မလွယ်ဘူးထင်လို့ "

နိုင်သျှမ်းက ခပ်လေးလေးဆိုသည် ။

"ဘာ မလွယ်တာလဲ"

"သူ သီချင်းဆိုနေတဲ့ ကိစ္စ"

"ဟာ...ငါ့ကြောင်ပဲ၊ မင်းကိုယ်တိုင် သဘောသား တစ်ယောက် ဒီလောက် အတွေးခေါင်ရသလား၊ သီချင်းဆိုတာ ဘာဖြစ်လဲ၊ ဒါဝါသနာပဲ၊ မင်းတောင် အားပေးရမှာ ၊ ဟိုက ဘယ်လိုရှိမှန်းမသိဘူး၊ မင်းက ကြိုတင်ဘာတွေ ဖြစ်နေရတာလဲ"

"ငါ အရင်အနေအထားမျိုး ကြိုက်တယ်၊ အေးအေးဆေးဆေးလေးပဲ၊ ခု ကျော်ကြားနေတော့ ဘယ်ကောင်းမလဲကွာ၊ မိန်းကလေးဆိုရင် ငါက အေးအေးပဲကြိုက်တယ်၊ အဲဒီလောက် ပေါပြူလာဖြစ်တာ၊ ငါ့ဆန္ဒနဲ့ ဆန့် ကျင်ဘက်ပဲ"

"ဟား...ဟား တကယ်ရှားတဲ့ ကောင်၊ ဘာဆိုလဲကွာ၊ မင်းဟာ ကျော်ကြားအောင်မြင်တယ် ဆိုတာ ကောင်းတဲ့ ကိစ္စပဲ၊ မဆီမဆိုင် လျှောက်ရစ်မနေနဲ့၊ မင်းမပြောရဲလို့ မလှုပ်ရှားရဲလို့ မဟုတ်လား၊ သူ့ကို အများ စု စိတ်ဝင်စားနေတော့ အရင်ကတည်းက ချစ်နေတဲ့ မင်းရင်မှာ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်သွားတယ်၊ ဒါပဲမဟုတ်လား"

နိုင်သျှမ်းက ငြိမ်သက်နေ၏။ ချစ်ဟန်ဆောင် ပြောလက်စနှင့် ဆက် အားပေးသည် ။ သူငယ်ချင်းကိစ္စ ပြေလည်ဖို့ တာဝန်လည်း ရှိသည် ထင် ၏။ အေးစက်နေသူ သက်ဝင်လှုပ်ရှားလာဖို့ သူတွန်းရသည် ။ မိန်ဆို သော မိန်းကလေးနှင့် ပတ်သက်နေပြီမို့လည်း နိုင်သျှမ်းနှင့် ကိုးသွယ် ကိစ္စကို အရင်ကထက် ပိုစိတ်ဝင်စားမိသွားမိတာလားတော့ မပြောနိုင်။

ရင်ထဲမှာ လေးနက်သွားတာကတော့ အမှန်ပါ။

"မင်းက သိပ်သိနေပါလား ဟန်ကြီးရ၊ ဘာလဲ မင်းကောင်မလေးအကြောင်း စုံစမ်းရင်းနဲ့ ကိုးသွယ်အကြောင်းပါ သိ လာတာမဟုတ်လား"

"ဟ...ဘယ်လိုပဲသိသိပေါ့"

"အေးပါ သိဖို့ ပဲအရေးကြီးပါတယ်၊ ပြောတော့ မင်းအကြောင်းတွေ ပြောစရာရှိလို့ ဆိုပြီး နောက်ပြီးကျ ငါ့ပဲလာအစ်ထုတ်နေတာပါပဲလား"

"ဆက်စပ်မှု ရှိနေတာကိုးကွ"

"မင်းပြောတဲ့ မိန့်မိန့်ဆိုတာ သူနဲ့ တော်တော်ခင်လား"

"ခင်တယ်၊ ငယ်ငယ်ကတည်းက သူငယ်ချင်းတွေတဲ့ ကွ၊ မင်းသာမသိတာ"

"ငါမှ မလှုပ်ရှားခဲ့တာ"

"ခုကော"

"မင်းပဲလုပ်ပေး"

"ခွေးကောင်...အရေးပေါ်တော့ အားကိုးပြီမဟုတ်လား"

"မင်းက နီးစပ်မှုရှိသွားပြီလေ၊ မင်းပြောတဲ့ အတိုင်းဆို အဲဒီကောင်မလေးနဲ့ တစ်နည်းနည်း ပတ်သက်နေဦးမှာ ပဲ၊ ဒီတော့ ကိုးသွယ်နဲ့ လည်းတွေ့ချင်တွေ့နိုင်ပြီပေါ့"

"အေးလေ...ဒါကြောင့် ငါက မင်းကို လှုပ်ရှားဖို့ ပြောတာပေါ့"

"မင်းသဘောပဲကွာ"

"အောင်မှာ ...ငါ့သဘော လာလွှဲချနေတယ်"

နိုင်သျှမ်းက တဟားဟားရယ်တာမို့ သူပါ ရောရယ်မိသည်။ ။

ပတ်သက်ရဦးမည်ဆိုတာ အမှန်ပါပဲ၊ မိန့်ဆိုသော ကောင်မလေးကို မမသီရိက ကျောင်းမှာ တွေ့သည် ဟု သူ့ကိုပြောသည်။ ။ မမသီရိ စကားတွေကြောင့် ဘွားကလည်း သူ့ချစ်သူဆိုတာကို မြင်ချင် လှပြီတဲ့ လေ။

သည် တော့ ချစ်ဟန်ဆောင် ဘာလုပ်ရမည်လဲ၊ ကိုယ့်အတတ်နှင့်ကို ယ့်ဘာသာ ဆူးနေပြီ။ မိန့်မိန့်မိုးစက်ကို အကဲခတ်လေ့လာနေရသော အခြေအနေပါပဲ။

"ဟန်ကြီး"

"ဟေ"

"မင်းကောင်မလေးကို မြင်ဖူးချင်တယ်"

"ဟာ...မင်းကပါ ငါ့ကောင်မလေးလုပ်နေပြီလား"

"မဟုတ်ဘူး လား၊ မင်းပဲ ဒီအတိုင်းပြောပြီး"

နိုင်ကြီး၏ ပြုံးစေ့မျက်နှာကို ချစ်ဟန်ဆောင် မျက်ခုံးပင့်ကြည့်သည်

။

"ငါပြောလိုက်ပုံက ရည်းစားစကားထက်တောင် ပိုဆိုးနေသေးတယ် နော်"

"ခုမှ စဉ်းစားမိသလား"

"သူ ချဉ်သွားမလားမသိဘူး၊ လက်မခံနိုင်ဘူးချည်း ပြောနေတာကွ၊ ငါက လက်မခံရင် လည်း မရဘူး၊ ဘယ်သူတွေ ဘယ်လိုပဲထင်ထင်၊ ပြောပြီးမှ တော့ နောက်မဆုတ်နိုင်ဘူးလို့ အတည်ပြောလိုက်တော့ မျက်နှာလေးငယ်ပြီး တစ်အား ကြောက်သွားပုံပဲ၊ သနားစရာလေး၊ မမသီရိတို့ လာတဲ့ အထိ သူအရမ်းတုန်လှုပ်နေတယ်။ ငါကလည်း ငါ့ဘာသာစိုးရိမ်စိတ်နဲ့ ဘယ်လို ထင်ထင် ဂရုမစိုက်ဘူး၊ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်လို့ ပြောပေမယ့် ဒီလောက်လူတွေအများကြီးကြားမှာ ထင်ရာ လုပ်ပစ်ရဲမလားကွ၊ တခြားလက်ခံမယ့် တစ်ယောက်ကို အေးအေးဆေးဆေး ထပ်ပြော ရအောင်လည်း အချိန်မရှိဘူး၊ ပြီးတော့ လက်စွပ်ကလေးက သူ့ဆီရောက်သွားတော့ သူ့ကိုပဲရအောင် ပြောချင်မိတယ်၊ ချမ်းနေတဲ့ အချိန်ကြီး ချွေးပြန်နေတာ၊ ပြန်တွေးကြည့်ရင် ရယ်လည်း ရယ်စရာပဲ"

"မင်းပဲ လျှောက်ထွက်ပြီး လက်စွပ်ကအစ နှစ်ကွင်းလုပ်တာမဟုတ်လား၊ နေရင်းထိုင်ရင်း စိတ်ကူးကယဉ်တဲ့ ကောင်၊ ဘာမှ မဖြစ်တာဘဲ"

ကံကောင်း၊ ခုလည်း ရှေ့ဆက်ပြီး ဘာတွေလုပ်ဦးမလဲ၊ ငါတော့ ဘေးက နေ မျက်ခုံးလှုပ်နေတယ်နော် ဟန်ကြီး"

"ဟား...ဟား...ဟား ရယ်ရတဲ့ ကောင်၊ ဒီပွဲမှာ မျက်ခုံးလှုပ်ရမှာ မင်း မဟုတ်ဘူး ကွ၊ မင်းက အသည်းနှလုံးတွေ လှုပ်ရမယ့်ကောင်၊ ဘာပူစရာ ရှိလဲ၊ ကိုးသွယ်ကို ဖွင့်ပြောပစ်ပေါ့"

"ငါပါ အလိမ်အညာထဲ အဆစ်ပါတယ်ဆိုပြီး ယူဆလိုက်ရင် သွားပြီ"

"ဘာဆိုလဲကွာ၊ ငါကတော့ ဘာများ လိမ်ညာလို့ လဲ၊ ရိုးရိုးသား သား အကူအညီတောင်းတာ ဘွားက ဆယ်ရက်အတွင်း ရှာရမယ်ပြော တယ်၊ လက်စွပ်ပါပေးတယ်၊ ငါ့မှာ က ရှင်းတယ်၊ ဆယ်ရက် မပြောနဲ့ ဆယ်ကမ္ဘာရှာတောင် ချစ်တယ်ဆိုတာ ရှိချင်မှ ရှိမှာ ၊ ဒီတော့ ဘာလုပ်မ လဲ၊ လောလောဆယ် ဖြေရှင်းပေးဖို့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်လိုတယ်၊ သက်လယ်တို့ ဖြိုးမင်းတို့ ကို မင်းသိပါတယ်ကွာ၊ ငါသာ နည်းနည်းပြော လိုက်၊ ဝဲလ်ကမ်းဆိုတာချည်းပဲ၊ ငါ့စိတ်ကြိုက် အဆင်ပြေမယ်ထင်တာ လေး ရွေးပြီး ကူညီပါဆိုလည်း ဖြစ်တော့ဖြစ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘွားကိုညာ ရမယ့်ကိစ္စ အပြစ်လျော့အောင် ကံအပေါ် နည်းနည်းလွှဲချကြည့်တာ၊ တစ်မျိုးလည်း ပျော်စရာကောင်းအောင် မဲနဲ့ ရွေးပြီး ရှာဖို့ စဉ်းစားရတာပဲ၊ ဒါဆိုရင် ငါ ဖန်တီးတယ်လို့ တစ်ဝက်ပဲပြောလို့ ရမယ် မဟုတ်ဘူး "

"ထားပါတော့"

နိုင်သူမ်းက စိတ်မရှည်လေးသံကြီးနှင့် လုပ်ပြောသည် ။ ချစ်ဟန် ဆောင်က အရှိန်အလျော့ စိတ်ပါလက်ပါ စကားဆက်လိုက်၏။

"ဒီနေရာမှာ မမျှော်လင့်ဘဲ ဒီကောင်မလေး လာကျတယ်၊ သူရှိနေမှ န်းတောင် မသိဘူး၊ ငါ့ကိုယ်တိုင် တော်တော်အံ့ဩသွားတာ နိုင်ကြီး၊ မင်း ဘာသိလဲ၊ ရွေးချယ်ပွဲကြီးမှာ မျှမျှတတ မဲပေါက်တဲ့ သူကိုပဲ ငါမေတ္တာရပ်

ခံတာ "

"တခြား မင်းရဲ့ ဘာညာတွေကို ဖွင့်ပြောကူညီပါဆိုလည်း ရတာပဲ၊ မင်းမှာ လက်စွပ် နောက်တစ်ကွင်းရှိသေးတာပဲ"

"ဒါက လိုလိုပိုပို လုပ်ထားတာပဲ၊ မူလပိုင်ရှင် အစစ်အမှန်ကိုပဲ ကြိုးစားချင်တာပေါ့ကွ"

"ကြိုးစားလေ၊ အခု မင်း ဘာဆက်လုပ်မလဲ၊ ရင်းနှီးနေတဲ့ ကောင်မလေးတွေ ဟိုကွာ မင်းပြောတဲ့ ဖြိုးမင်းတို့ ၊ နန္ဒာတို့ ကိုဆိုရင် ခုနေ ပီပြင်နေပြီ"

"အေး...ဟုတ်တယ်လေကွာ၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ မှ မဲမပေါက်ဘဲ"

"အဲဒီမဲပြဿနာလုပ်တာကိုက မင်းသွားတာ၊ အခု သူစိမ်းတစ်ယောက်နဲ့ ပတ်သက်ရတော့ မယ်၊ ဘွားက တဖွဖွမေးနေပြီ၊ ဒီမိန်းကလေး ဘယ်လိုသဘောထားရှိမလဲ၊ အခြေအနေ ကောင်းမလား၊ ဒါတွေ မင်းသိလို့လား ဟန်ကြီး၊ ဒဏ္ဍာရီလိုလို ပုံပြင်လိုလို တကယ် လျှောက်လုပ်ပစ်တာပဲ၊ ခက်တယ်၊ မင်း ခက်ဦးမယ်"

"သွားကွာ...အဘိုးကြီးလေသံနဲ့ လာလုပ်မနေနဲ့ ၊ စိတ်ညစ်ရတဲ့ ကြားထဲ အကူအညီရမလား မှတ်တယ်၊ အပြစ်ပြောတဲ့ ဘက်ရောက်နေတယ်၊ ကောင်းတယ်၊ မင်းလိုကောင် ယောက်ဖ မတော်ရတာပဲ ကောင်းတယ်"

ချစ်ဟန်ဆောင် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ရှုတ်ချပစ်လိုက်၏။ ငယ်ငယ်က တည်းက နိုင်သူမ်းနှင့် မမသီရိကို ချစ်ဟန်ဆောင် စနေကျ။ လူကြီးတွေ ပါ သိသည် ။ ဘေးကနေ ဘယ်လောက်နောက်နောက် ကာယကံရှင် နှစ်ယောက်က ခပ်ပြုံးပြုံး ခပ်အေးအေးသာ။

နောက်တော့ နိုင်ငံချမ်းကလည်း ကိုးသွယ်ကို စိတ်ဝင်စားလာသည်။ ။
မမသီရိကလည်း သူတို့ ဌာနက လူတစ်ယောက်နှင့် ချစ်သွားသည်။ ။

ချစ်ဟန်ဆောင်အဖို့ ယောက်ဖခေါ်ကျင့်လုပ်ရတာချည်းသာ အဖတ်
တင်ကျန်ရစ်လေသည် မဟုတ်လား။

သည် တော့ မမသီရိက သူ့ကိုပြန်စခွင့်ရသည်။ ။

ဘွားဘွားက သဘောတူသည် ဟု ရိပ်ဖမ်း သံဖမ်းကြားလိုက်သည် နှ
င့် ဘယ်ကောင်မလေးပဲ ဖြစ်ဖြစ် မမသီရိ ချစ်ဖို့ ပြင်သည်။ ။ သူ့ကို တိုက်
တွန်းမည်။ ယှဉ်တွဲစမည်။ ဘယ်လောက်ပဲ ပြောပြော မလှုပ်သော သူ့ကို
ကြာတော့ ဘွား စိတ်တိုလာ၏။

ရှေ့ရေးတွေ ဘာတွေ စိတ်မချဟု ဆိုလာသည်။ ။ သူ့ဘက်မှ ကာကွ
ယ် ထောက်ခံပေးမည့်သူ မရှိ။ မမသီရိက အဆိုးဆုံး ဘွားဘွားလူ သက်
သက် ဖြစ်၏။ ဒေါ်လေးမိုးနှင့် ဦးငယ်ကလည်း ဘွားဘွားနှင့် တစ်သ
ဘောတည်း သူ့ကို အမြန်ဆုံးအိမ်ထောင်ပြုစေချင်ကြ၏။

သည် လိုအချိန်မှာ အကြံကောင်း ဉာဏ်ကောင်း လိုသည် မဟုတ်
လား၊ ဟိုတလောက ဘွားဘွား နေထိုင်မကောင်းဖြစ်သည်။ ။ သူ့ကို ဖျော
င်းဖျရမှ စိတ်အမောကြောင့် ဆန္ဒဇောကြောင့် ဖြစ်ရသည် ဆိုပြီး တစ်အိ
မ်လုံး ဝိုင်းအပြစ်တင်သော အခါတွင် မူ ချစ်သူတစ်ဦးနှင့် အမြန်လက်တွဲ
ရေးအတွက် ချစ်ဟန်ဆောင် အပြင်းအထန် စဉ်းစားအားထုတ်ရတော့
၏။

ခက်တာက ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ သူ ချစ်မနေ။ နှစ်နှစ်ကာကာဆို
တာကို တွေးပင် ကြည့်မရပါ။ ဘယ်ရှုထောင့်က လေ့လာသည် ဖြစ်စေ၊
ကြိုက်နှစ်သက်စရာချည်း ပြည့်နှက်နေသော အရည်အချင်းပြည့်ယောက်ျား
တစ်ယောက်အတွက် အချစ်စစ်ဆိုတာ ရှာရခက်သည် ဟု သူထင်

မိသည် ။

အပေါ်ယံ အချစ်ကလေးတွေလည်း အများကြီး ကြုံဖူးခဲ့သည် မဟုတ်လား၊ ဆုံးဖြတ်ရ ခက်နေချိန်နှင့် သူ့မွေးနေ့ပြုလုပ်ရမည့်အချိန် လာတိုက်ဆိုင်သောအခါ သူ့ခေါင်းထဲ လုပ်ချင်စရာတွေ ပေါ်လာတော့၏။

မူလက မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းတွေထဲက တစ်ယောက်ယောက်ဟု လျာထားကြည့်မိသည် ။ နောက်တော့ ရွေးချယ်ချင်စိတ်နှင့် ဘွား ပေးထားသော လက်စွပ်တစ်ကွင်းကို ပုံစံတူ လိုက်လုပ် လိုက်သည် ။

ချစ်သူအဖြစ် ဟန်ဆောင်စေလိုချင်သူသည် ရိုးသားဖြူစင် ကူညီလိုသူဖြစ်ရန်နှင့် လွတ်လပ် ရှင်းလင်းသူဖြစ်ရန် လိုမည်ဟု ထင်သောကြောင့် သူ ခေါင်းရှုပ်ခဲ့ရသေးသည် ။

မိန့်မိန့်ဆိုသော ကောင်မလေးက ကံကောင်းစွာ သူ့မျှော်လင့်ထားသလို ဖြစ်နေလေ၏။ နောက်တစ်နေ့မှာ ပဲ သေချာစုံစမ်းခဲ့တာမဟုတ်လား ။ ထင်ထားတာထက် ပြေလည်မှုရှိနေတာ တွေ့တော့ ရင်ထဲ အေးချမ်းရသည် ။

သူမ သဘောလေးတစ်ခုပဲ ပြောစရာရှိ၏။ မြင်မြင်ချင်း အကဲခတ်မိသလိုပဲ အေးဆေး သဘောကောင်းသူလေးမို့ ကျေနပ်နေမိနေစဉ်မှာ ပဲ နိုင်သျှမ်းက စိတ်ညစ်အောင် လာပြောနေသည် ။

အားပေးရမည့်အစား၊ အကြံဉာဏ်ပေး ကူရမည့်အစား အဖျက်ဘက်က ဝေဖန်သောအခါ ချစ်ဟန်ဆောင် ရှုံ့မဲ့နေရတော့၏။

"ဟန်ကြီး...ငါတစ်ခုမေးမယ်"

"ဘာလဲ"

ချစ်ဟန်ဆောင် အသံက စိတ်မရှည်နိုင်ပုံနှင့် ထွက်လာ၏။

နိုင်သျှမ်းကိုလည်း မကြည့်။ အိပ်ရာပေါ်လှဲချကာ မျက်နှာကြက်ကိုပဲ
ငေးမြဲငေးနေသည် ။

"အဲဒီကောင်မလေးက နောက်တစ်ခါ လက်မခံတော့ဘူးဆိုရင်ကော
မင်း ဘာလုပ်မလဲ။ အစကတည်းက မင်း ဥစ္စာအကျပ်ကိုင်တဲ့ ပုံစံကြီးနဲ့ ၊
သူ စိတ်ပါလို့ မှ မဟုတ်ဘဲ"

ချစ်ဟန်ဆောင် နိုင်သျှမ်းစကားကြောင့် မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။
သူလည်း ဒါ အကြိမ်ကြိမ် စဉ်းစားနေခဲ့တာ မဟုတ်လား။ မွေးနေ့တုန်း
က ကြည်ကြည်လင်လင်မှ မဟုတ်ဘဲလေ။ ကံကောင်းလို့ သူမရှက်ခဲ့ရ
တာ။

ဟန်ဆောင်ပေးပါဦးလို့ ပြောလျှင် သည် တစ်ခါ ဘာတွေဖြစ်မည်လဲ
မတွေးရဲ။ သို့ပေမယ့် လက်တွေ့မှာ တော့ ရှောင်လွှဲလို့ လည်း ဖြစ်မည်မ
ဟုတ်ပါ။

မမသီရိက ယောက်မလောင်းဟု တဖွဖွချစ်မဆုံး၊ ကျောင်းမှာ ပဲ
တွေ့ရသည် ။ ဟန်ဟန် ဘာလို့ ကျောင်းကို မလာတာလဲမေးမယ်။ တစ်
ခါလောက် ခေါ်ခဲ့ပါဦးဆိုတာ ပါသေး။ သည့်အပြင် စကားစရလျှင် ဘယ်
တုန်းက ဘယ်လို ချစ်ခဲ့ကြသည် ဆိုတာ ဇာတ်ကြောင်းပြန်ပေးဖို့ က တ
ဆာဆာ တောင်းဆိုနေပြန်သေးသည် လေ။

ချစ်ဟန်ဆောင် တစ်ယောက် ညစ်နေရပြီပေါ့။ နိုင်ကြီးဆိုသည့်
ကောင်ကလည်း အားကိုး ရတာမဟုတ်။

ခုမှ ကိုယ် ဘာဆက်လုပ်ရမလဲဟု ဆိုနေလျှင် အလကားပေါ့။

အတွေးထဲမှာ ချာတိတ်မလေးကို မြင်နေမိသည် ။

မင်း စိတ်မဆိုးတတ်ရင် ကောင်းမယ်။
